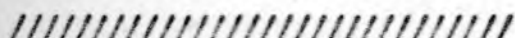

A L M A N A C H

Souber veršů a prózy pro začínající
i pokročilé čtenáře od lidových autorů.

/Pro čtenáře od 2 do 176 let/

**"Každé velké dílo si zaslouhuje veřejnou
pechvalu až tehdy, jestliže je přečteno
davy prostých lidí s nadšením a teplem
u srdce, jinak je dílo bezcenné."**

Vašek Tůma Pták

Prolog

Právě jste otevřeli první stránku ojedinělého díla několika mladých autorů píšících doposud pod pseudonymy. Almanach je literárním útvarem, v němž si může čtenář srovnat působivost textů jednotlivých autorů, může si srovnat jejich různorodý přístup, se kterým přistupují ke psaní a jejich rozličná témata, o kterých píší. Čtenář Almanachu má navíc možnost srovnání o to větší, že jsou vybrány texty bez třídění zda se hodí, či ne, bez úprav a vyškrtávání slov. Je pravda, že část veršů i povídek patří do skupiny autorů a děl "drsnějších", ale právě tímto chceme poukázat autorovo těsnější semknutí s obyčejným každodenním životem, který podobnými situacemi, jak se v Almanachu vyskytují, oplývá.

Tvůrčí období autorů je různé, ale ne delší než deset let, proto se dají zahrnout mezi mladou a svým dílem progresivní garnituru literátů. Můžeme si je zařadit do tří kategorií:

První kategorie zahrnuje autory, jejichž písemné vyznání je svěží jak svým výběrem jazykových výrazových prostředků, tak i tématy/láska, příroda, věrnost, radost ze života ap./Toto literární období bychom mohli nazvat "Záře slunce."

V druhé kategorii jsou literáti, kteří svým zráním a poznáním dospěli k názoru, že život není jenom procházka po záři slunce, ale že je dokonalým labyrintem lidí zatracených, tápajících a vítězivších i za cenu, že cesta je klikatá.

Tato druhá kategorie by se dala nazvat "Otevřením okna."

Ve třetí kategorii skončí většina umělců s největším talentem, kteří se drží své vyhraněné cesty. Tito autoři nejsou ovlivňováni lacinými pozlátky módních trendů. Třetí kategorie obsahuje garnituru autorů vyžilých svými díly a zkušenostmi ze života, kteří se vyznačují osobitým stylem a majících za sebou několik pokoutních knižních vázaných i brožovaných titulů vycházejících v edici Art collectivu. Tito literáti vidí svět takový, jaký opravdu je i se vším špatným, které kritizují, proto se dá tato kategorie nazvat "Obdobím kritiků."

Každý autor by měl postupem doby dozrát přes všechny kategorie. V Almanachu je však vyjimka, která se vymyká těm třem kategoriím. Autor patří do tzv. "Deprese"/čtvrté kategorie/ proto, že vidí svět přehnaně opravdově, všímá si jenom záporů společnosti/smrt, humus, spodina vyvrhelů, narkomanie a patologické úchyvky/. Již svými prvotinami vstoupil přímo do čtvrté kategorie a zařadil se mezi nejvyžilejší autory.

Před započítím četby Almanachu, bycom vám, milí čtenáři, chtěli popřát hezké literární prožitky z četby a přejeme vám, aby se náš Almanach stal po jeho přečtení i vaším.

Autoři.

RnDr. Vojtěch Stuha

♦ ♦ ♦ ♦

Krok za krokem
odevzdáváme daň
před každou vteřinou
předěšlá umírá,
dává svoji daň času
tak jako my
dáváme smrti.
Hodiny letí, čas stojí
je i není.

Existuje v nás
protože my ho vytvořili
Neexistuje nikde
protože nemohl být vytvořen.

Utíká před námi tak jako my
chvátáme za ním
abychom dohonili
stracené sebe
v budoucnosti
v současnosti
v minulosti
ve věčnosti.

Sny umírají s ránem

Večer, když usínám
a v polospánku sním
vymýšlím si, snad vzpomínám
jen nyní mohu sním.

Co mohl bych dát
a co jsem dal
proč nemohu se smát
naš zřídá mne žal.

Když zmůže mne únava a spím
přichází sen o světě lásky,
kdy přiblíží se mé ruce k tvým
a musíme se dívat zpátky.

Když ale je jen trapný žert
a víme kam jít a chcem
v našich horkých dlaních kvete květ
a pozorujem život pod sluncem
ale se dnem umírá sen
proto je lepší spát.

Chvilé bez filtru

fráze v novinách:

"...a z tohoto vyplývá, že my budeme bojovat za
mír až do konečného vítězství."

Has oheň ohněm
zastav potopu vodou
zabran válce válkou
Jeme směšně

zabíjíme se pro mír
zbrojíme pro mír
politickou bitvou nervů
pod hříby obludných hub.

CO JE TO VÁLKA ?
Bolestný pláč matek.
Hlad siroteků.
Beznaděj a úzkost starců
nenávisť vojáků
TO JE VÁLKA !

Co to na tebe jenom sedlo
proč ses vyskytl
co to na Zemi padle?
Bylo to tvoje dílo

Oppenheimere.

Little boy 6.srpna 1945
sart sart sart
Fat Man 9.srpna 1945
sart sart sart

TO JE VÁLKA

Poslední vzdech stínu na stěnách
poslední tep srdce vypařené těhotné ženy
TO JE VÁLKA.

ještě že tu nejsme
svět umírá na bíbost
Slova jsou slova, slova
na kongresech huba nebolí
činy malé, malé - velké
ty snad někdy promluví.
Co je to válka?
Bolestný pláč matek.
Beznaděj a úzkost starců.
Nenávisť vojáků
TO JE VÁLKA !

Kolik stojí jedna kovová smrt?
Pershing, SS 20,

- proklínám peníze -
kolik stojí slzy dětí ?
kolik stojí láska děvčete?
co dáme za strom, když rozkvetne?
KOLIK ?
Kde jsou teď peníze?

Co je to?
Smích dětí na zelených loukách
něžný polibek večer v parku
To není válka

TO JE MÍR !

Mír, mír, který vlastníme, nad kterým se neslyšně,
avšak s pohledem dravce,
vznáší ENOLA GAY.

† + + •+

V poslední chvíli jsem si štlpl lístek na bus
v poslední chvíli neskočil jsem pod kola aut
v poslední chvíli viděl vedle sebe stát
bílou a černou
lásku a nenávist
dobro a zlo
život a smrt.

V chvíli jsem viděl tu starou kamennou zeď
než život si vybral svůj poslední díl
než tisíc sluncí vyhouplo se na oblohu
viděl jsem jak klečím a modlím se k Bohu
V poslední chvíli
V poslední chvíli
než stačil jsem vykřiknout své poslední NE
než zbyl ze mne jen stín dne
než fronty vytvořily se před Styxem
a slepý Charon měl práce víc jak dost.
Dřív, než jako stín ses dostal do říše stínů
jen úplatkem, než v království tmy
Hádes zešílel a utekl za světlem.
Tehdy vzkřikl jsem své poslední NE.
Tehdy, než vstala Země bludištěm duší bez rysů
a duše bez tváří, kam jen dohlédneš
dřív, než zmizelo i poslední písmeno
z Vašich nápisů

Tehdy vzkřikl jsem NE
Teď křičím NE NE NE !

Vtip

Dva bratři
Vítr a Mráz
se na podzim
oba najednou
zamilovali
do krásné dívky.

Srdce jim hrála láska
a tak jí chtěli dát co nejvíc.
Co však mohli dát?
Vítr foukal jak nejvíc mohl
Mráz mrazil až to praštělo.
A protože byli soci,
soci v lásce,
tak předháněli jeden druhého.

A dívka zemřela,
zemřela jejich citem
větrem a zimou.

Záved

Nevíš je - li konec
neb jen zoufalá extáze
snad zní zvonec
nebo jen povídáš fráze

Krematorium v hlavě mám
šedé urny myšlenek slídí
hřbitovem mrtvol pluje prám
kormidlo kapitán já řídí

Příd bičuje vody myšlenek
šílený běs hor
mých pár zoufalých povídek
vyvolá jen spor.

Život je šílený bludný kruh
za jeho hranice se dostaneš
pomocí snů

BLÁZNE

+ + + +

Ze smíchu a lásky
srandy a žertů
vyrostla katedrála olověná,
zloby a čertů.

mé já řvalo do éteru
pro havrany a poběhlíce
pro prázdnou náplň
v rozbitém peru
smutná píseň

zhasila svíce
A rozfoukala dým
v kalných očích míru
a z šílejících davů
vznášel se v mystériu
sen o pohádkách bohů
z láskou zastřených citů
otevřel rakev - zahodil snahu
zavřel oči - schoval se v davu

Váš sen
Pod palicí zhaslo světlo
cesta vrážela se do nohou
Noe stavěl Archu
na jezeře z vlastních slz
zvířata místo do lodí
utонуla v lesích
a synové stavěli oprátku
na zbytcích přátelství.

Boj o sebe /rozhovor/

Co šumí vítr, jaká z jeho sto podob má
upřímnou tvář?

Na počátku bylo slovo.

Slovo zdobené z úst není pravdivé
a slovo nezdobené není upřímné.

Proto je za vším cesta, kterou je i vítr
jen s jednou tváří.

Nejsou jeho slova prokřehlou frází
zamrzlou v ledové hoře, čekající na přízeň počasí,
aby po dlouhé době byla větrem Starcem
opět vehnána do hlubokého lesa
bolestného smíchu?

Není jenom pouhopouhým preludem
kajícím se před světlem světa?

Pokud má vítr jen jednu tvář upřímnou
pak devadesát devět je neupřímných.

Pravdou však je, že má i jednu tvář neupřímnou
a devadesát devět upřímných.

Přetvářce odolá jeho sto tváří
a sto tváří je pokryteckých.

Slyšel jsem vítr řvát, v litém vsteku trhal
mohutné stromy i s kořeny

Nebránily se

Jen tupě přihlížely budoucímu konci

Na co myslel vítr tvář,

který trhal své tělo o koruny s chutí vyhrát?

Na co myslel vítr tvář

když něžně hladil drobná kvítka pampelišek
na rozkvetlé louce?

Není ona louka prosycena vůní strachu?
Bázní skrývajících v sobě jednu z otázek.
Jaká tvář jsi nyní, větre?

Jsem jaký se zdám být
a nejsem tím, co si o mně myslíš.
Jsem vrah i beránek
Jsem s tebou jedno a jsem sám sebou
Ty jsi se mnou sám a nejseš
Zápor i klad
Ano i ne
Jsem i nejsem schovaný za tvým srdcem.

Šleháš do tváře s falešnou touhou ovlažít duši
Tvá křídla však vlastní pera ptáka Zapomnění
a dech tvůj je chladem prosycený
/otázku položili, rázem smeč obdrželi/
Co šumí vítr v koruně stromu
na jehož jedné ze sta větví sedím?
Na jednom konci oči, na druhém hluboký kráter.
Otisk boty větru, stíhající tu předchozí.

Když v šíleném běsu narazí do stěny
a zmizí sám v sobě s výkřikem NE.
Odfouká pár střech, zničí tisíc stromů
a sám tajfun zanikne v sobě, později aby
objevil se ještě větší síle.
Věčná metamorfóza lehké hmoty bez vědomí?

V lehce stravitelný alkaloid
ničící něžné pohárky chuti.
Drsný podzim, déšť, zima, tma.
Jeden strom v děsu přechází svoji smrt
a teď umírá.

Listí na něm si užívá poslední chvíle života.
Dlhuho se zdráhá opustit korunu stromu,
který je apoteozou věčného žití.

Dochází síly, umírá od nohou,
však musí živit svět.

Ještě neskončí svoji práci a spravedlivý čas
přetne věčně napnutou nit života.

Čas má právo brát, vždyť už tolik bral.

Dotěrný prudký vítr čte silnou knihu.

Dočte stranu a vytrhne ji.

Je to jeho projev lásky.

Hrozné je, jak projevuje svoji něhu.

I dívá se na vše starý moudrý strom,
jako by mu nevadilo, že jej ubývá.

Dál umírají jeho city, dál dává život novým.

Jen tiše šumí alej

pozor si dej i ty větře.

I to ti povím.

A vlastně.

Není tvůj chtíč pouhým bolem z přemíry ničeho?

Co si vlastně o sobě myslíš?

Kdo jsi? Kdo ti dal odvahu tak hluboko
nahlédnout do apokalipsy duše?

Či snad si myslíš, že znáš
všechna tajemství mysteria?

Vše je pohrouženo do svého vlastního života.

Projevy citů subjektu jsou tak rozdílné,
že největší diametrálnost
je takřka blízké spojení.

Kdo jsi, já to nevím. Ale máš-li odvahu
takto reálně popsat nepoznané abstraktno
pak ti jistě nebude problém
transkriptovat
tvé ego.

Bude.

Bezzubá dáseň prahne po své výplni,
jak lůno ženy čekající na svůj vrchol.

Jsem ten, kým chci být.

Pro tebe však přelud
hnaný kamsi do zapomnění
ale stále se zjevující.

Nutkám k zbláznění jedoucí vlak tvého strachu.

Věřte věř - vždyť já ti taky nevěřím.

Do budoucna budu stále v tobě.

Už vím, co šumí vítr,

však nevím jaká z jeho sto podob
má upřímnou tvá ř.

Que vadis Home ?

Tam kdesi v dálce

Hořel

Ohen

Malý chlapeček na něj čural

kdosi křičel nan:prase

Vždyť on přece dělal si své
a nechápal

co chtějí

Vždyť potřeboval dát

polibek

Matce!

A ona řekla:

Dobře děláš

CHLAPČE !

Transkripce života

Každý den blíže k cíli
roky kroků
smích stromů
na cestách bláznů

šílení lásky -
všude nemesis pozoruje

pozoruje z hvězd
zápal ohně

Znič beze zbytku,
kdosi volá

konečky prstů
příroda matka

dává rady

jsme nemesis
má pravdu

vrazi sebe.

Květoslav Krystýnek

Splní se vyznání

Příslibem radosti
příslibem lásky
splní se vyznání
chystané minule.

Polibkem něžností
úsměvem na tváři
ukážeš srdce své
okolní přírodě.

Nemůžem nevědět
nad štěstím naříkat
jak život vyzkouší
osudy dvou lidí.

Příště se zřekneme
radostně oddáme
pro lásku přeněžnou
odkrytou navěky.

Jsi květem šeříku

Jsi vůní šeříku
co s jarem vykvétá
zmodrá stín starého plotu.
Tam budu čekat,
když setmí se nade mnou
abych pak ožil
tvou bezbrannou vůní.

Jsi květem šeříku
hrozen z velikánské úrody
- ten utrhnu -
a ostatní ponechám jiným,
co přijdou česat keře.

Básník Josef Karásek

V těchto dnech si připomínáme 20.výročí ode dnů, kdy jsme vzpomněli 90.nedožitých narozenin básníka Josefa Karáska, jehož dílo je tak obsáhlé, že dodnes nevíme vlastně kolik básní obsahuje. 7.s-hromáždění nekomformních vědců v Salisbury v roce 1911 se usneslo, že básník Josef Karásek napsal něco mezi 5 až 1.000 verši. V internacionálním slovníku naučném najdeme odstaveček pojednávající o básníku Karáskovi: "Básník Josef Karásek byl básník." Vrstevník básníka Karáska Jan Hlava - vorař pod Vyšehradem, hovoří o svém kamarádovi takto: "Miloval své břicho."

Největším životním zážitkem básníka Karáska bylo jeho střetnutí s pradelnou u lesního potůčku na Ostravsku a vzniká jeho největší básnické dílo "Pradelna":

Měla krásné modré líce
mlátila s ní padoucnice
nespatřili jsme ji více
asi už umřela.

Univerzitní profesor Dr.Strup csc. nad hrobem zesnulého básníka pronesl: "Pepa nebyl člověk, ale střevo, prodělal 6 střevních katarů." Básníka Karáska můžeme charakterizovat spíš jako živočicha, než člověka, o čemž svědčí předdeslané výpovědi jeho známých. Jedna z devíti žen básníka Karáska, Krescencie, původem z Čopu, pravila mezi vesnickými ženami při tancovačce na Pasčogu v Haliči, že neviděla svého muže umývat se. Skutečně, Josef Karásek, o němž hovoří ve svém díle "Klika" spisovatel Šourek z Nížkého u Nižšího, se vyhýbal vodě. Důvodem bylo důsledné dodržování jeho víry nazý-

- vané v Uherčicích na Jižní Moravě - smradlatánstvím. Díky této víře nepoznal nikdy co je voda a vodové nápoje.

Při oslavách Nanebevztaouení Páně před 150 ti lety v Milevsku básník Karásek vystoupil veřejně se svou bá sní "Klíh", jejíž text se nezachoval, ale pamětníci tvrdili požárníku Jakoubkovi z Květné na Kopanicích, že báseň působila tak silně, až si místní svobodné matky sundávaly filcové rukavice. Pozorovatel Kolouch z místní výzvědné služby plátku "Štourák" napsal v listě o básníku Karáskovi: "Dáno nám bylo v pežehnaném životě viděti volů, ale dílo, jež tu v hodinu odpolední, předvedl jakýsi kejklíř Karásek, bylo tou nejhorší hanebností." 50 let po smrti básníka byla pořádána slavnostní misiální expedice, která se nazývala "Po stopách hvězdy." Účastnili se jí ti největší hvězdy tehdejšího kulturního světa. Hvězdozpytec Paprča z Ořehova na Uherskohradištsku vypověděl: "Sám se domnívám, že básník byl dřevěný, když ne celý, alespon jeho levá noha, neboť údajně na ni kulhal." Kdoví, nikomu se nepodařilo uvidět jeho pravou nohu, jen zámečnické učnici Heleně z Krumvíře na Brněnsku. Při výslechu však již byla ve vysokém stádiu sklerózy, prote nic konkrétního neudala. Ve slovníku světové pokrokové literatury stojí napsáno, že básník Karásek neuměl hrát na žádný hudební nástroj, přesto víme, že při své služební cestě po Jihlavsku sám sestrojil ozembouch, na který potom nutil hrát tamější výrostky cigánského původu, Gézu a Ďura do taktu klepajícího kola u vozu kulaka Šlimáka.

Na černo doma

Nemiřte na mne samopalem
nejsem žádný zločinec
Komu mohu vděčit
za vaši milou misi s vlčákem
cvičeným na lov lidí.
Co myslíte, že vám odpovím
třeba tady ...
... to stejné i pod rozsvíceným
výslechovým světlem.
Co, že čeká mne basa?
D ě k u j í !

To za malý výlet domů
roztomilá je odměna
Óóó, že jste tu měli právě poplach?
To mě skutečně mrzí
že jsem se nemohl zúčastnit.
U nás byly prasečí hody
ovar, jazyk, uši
a rypák s ledvinkami
Ale co vám budu povídat
když nemáte chuť.
A slivovici si nedáte?
Je pálivá, domácí
a vůbec po ní neoslepnete.
Děkuji vám ještě jednou
za moje objektivní potrestání.
Jste seriózní a konstruktivní!
A přeji vám brzké povýšení
a věčná léta v zeleném ...

Diferencovanie / po výsledku narkomana/

Dým se valí
a zadrátovaný dvůr
se houpe v pekelném sóle
hendriovské kytary, je to krematorium
K R E M A T O R I U M
smradlavý zápach leze až na samé
stehenní kosti a síra tady páchne, s í r a !

Spousty trávy
chlapi stojí a pytlují ji
z propašovaného kamionu
a závozníci nedočkavě chutnají
na vlečce pod plachtou a následovní kuřáci
jsou oblečení do hustého dýmu
a kuřačky taky.
Připadá mně to jako veliká parní mašina
jak parní stroj
ano, damí na kolečkách
který se pomocí bambusových palic
odstrkuje od pražců a jede, jede vstříc
širokorožehodnému rychlíku z Košic.

Iba žiaravá predných svetiel
a vo tvári zlý posunok
reku, by som mal pozostáť
no núti ma to ísť ďalej!

Všichni už se vykáleli
děvky nadzvihovaly sukně do výše
a pak nahaté nutily své zadky hostům.
Jen frézař ze Škodových závodů odvětil, že nemůže
že má doma ženu a děti.
a že prý fuj!

Vyvalily se obrovské a husté mraky
staří dědeci lili pivo od ústna díry v linoleu
a mixamatózní uklízečka
spláchla pomyje od nádobí
do přetečeného klozetu
a do hrdla lila taky pivečko.

Zelený dým, fialový dým
hnědý dým a žlutý dým, topím se v bečce
s makovým semenem a vykřikují Otčenáš
Kouřím, kouříš, kouříme ostřici a bukové listí
dehtovými rty sajeme ten dým
cítíme, jak se nám rozpadají plíce
dýchací trubice, jícen a jazyk
už nám vypadly vlasy a slízá obočí
už nevnímáme nic než hlas bližního.

Proč jsou všichni takoví dobráci
a dávají nám ten jed, táhněte s tím do hajzlu
vy podělané kleaky, táhněte.

Což neslyšíte?

Mám vás dokoapat?

Táhni! Dej mně pokoj!

Všichni mně dejte pokoj, Bože

to se mně zas motá palice

zemřel jsem nebo žiji?

Pojďte zpět, prosím,

dejte mi to zase,

at hraje muzika

a at se ty holky zase točí

Já už nemůžu ...

Rozlámané brusle

Jaké jsou ty brusle?

A kdo je rozlámal?

Pepa, Václav, Josef?

Alena, Eleonora, Krescencie ?

Ale ccccccccc !

Co.

Jaké co!

To byl děda /93 let/

Dobročín

Smáli se mu

šklebili se na něj,

protože nesil brýle.

Já hrdina jsem mu je rozbil řka:

Teď už se ti smát nebudou,

neboj.

Když jsem býval

Když jsem býval redaktorem
okresního tisku
chodíval jsem za traktorem
nedbajíce zisku.

V státním statku Vysočina
vyfotil jsem krávu
jak ji ženy udojily
pak nežrala trávu.

A na schůzi kolchozu
pozvali mne na biftek
nedaleko ochozu
vyzvracel jsem zbytek.

Památka z vojny

Mážu jít do kina
zas mi stojí ařina
ptám se na to frajtra
odpovídá zajtra

Boty čisté jako špígl
všechno gut no zkrátka nýgl
když své číslo prozradíš
nikdy víc se nenajíš

drhly schody celé čety
jsou sedřené těmi léty
chlapi dali lino nové
už zas drhnou to je dobré

basa to je tajemství
moc lidí tam nezměstí
tresty jsou na denním stole
stačí zařvat silně vole.

Něco o očích

Naše oči, naše rucenáš nosánek ...
Nos, ten strkač tam kam nemá
tam, kde nemůže, strčí očiska. Oči slepé, oči slabé
i oči skládající se z umělých čoček
Čaganem na tvé oči tmavé.
Mám jedničky, chválí svoje oči Máňa,
čaganová rána a má prázdné obroučky.
I oči slepé vidíc hrůzu, že brýle nepomáhají.
Krvavé slzy potřísní dědovy spodky jágrovky
jako slepec, co víc než slepec utíraje
to barvivo červené a nadávaje nekřesťansky.
Heufec slepců, králů tmy
a zátáhnutých rolet
šlechticů tmy a noci.
Jdou za svou hvězdou jasnou
přivítat zubatou tmou.
Bohužel, jen haluciační seance, neboť ti,
co vidí jsou ochuzeni o tmou atí, co ve tmě
pohroužení, světlo žádají.
Ale nemáme, ptejte se za týden!

Marné volání, křičení
co život dal, to zase vzal.
Zkus brýle jedničky, dvojky, desítky, třicítky ...
Proč ???
Vždyť slepému ani svícená nepomůže.
A važ si oči !
A oko vytečené ?
Jako máma, když žlutou od bílky odděluje
a peče, peče voňavé koláče.

Já čekal od života více

Bez pochopení
životem lačným plným nemravností
kráčím tak
jako anděl v uhlí.

Hlavu promáčenou
ve zvratcích života -
- břemeno těžké
kol beder mých
zavleču až
v jámu Rechterovu.

Duše tíživá
jak játra Prometheova -
- já čekal od života více
nad někdy ...

Myšlenky tuláka na trati

To koleje jsou
a tulák bídny
unavený
tu po nich kráčí sám
a slyšíš části té jeho
útržkovité balady:
Nepůjdu domů
byl bych domy bit.

Hned zastaví se
zavzpomíná nad časy minulými
a ohryže nehty
tak ohryzává i
oslintanou kůrku
sebranou psovi tam včera.

Ony rychlejší jsou
ty jezedačky spanilé
co prochází tu kolem.
Pán volá, prosí
by po ženách snad něco chtěl.
Však zabráněn
studovým tím námětem
on u procházejících těch ohanbí
na nic si nevzpomněl
neb myšlenky ponořeny
v zadumání šeravém uvízly.

Stár je, co by chtěl
vždyť mladice
ty procházející ony byly.
Jak senor ve střevech
se cítil ten náš
když v smradu vlastním trpěl.

Myšlenky
ach, myšlenky ty další hrnou se
vidíce zajíce
vidíce pavouky
až k sexbombám, vidíce vše
to přestože na očích
nesouce černé brýle
a na uších naslouchací stroječek.

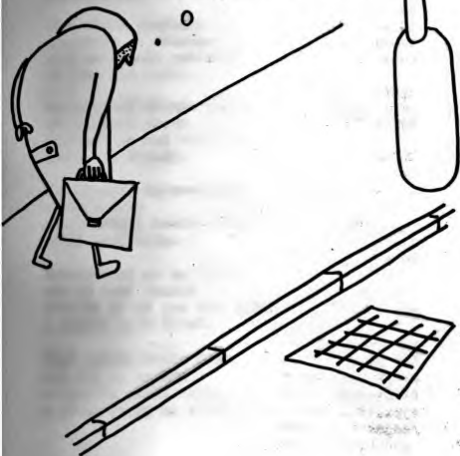
Jak konduktérův pytel
on plný byl
vleka tašku - á la serviette -
sakrujíce a hnusně odplouvající
až okolí sebe zeleno - krvavě obarvíce.

Kymácí se, áno
je to stařec, jemuž není pomoci.
Teď zbývá jen jedno - zhynout!

Myšlenky automatické
vyvrhly se z palice onoho
a stále kráčejíce i přes pohlavní nemoci
/ venerische kranke /
a varovné signály vypálené světlicemi
na blízké hranici s Rakouskem.
On pokračoval po kolejích a syčel.

Až ráno hlídka vlaku
neb čističi vagonů v agónii
a s marihuanovými mraky
pod koly mašiny našli zbytky.
Kdo to as' tohle byl
co na vlak se nalepil
či jsou to vnitřnosti
vypletlé z lítosti?
/odpověď my dobře známe
pro sebe ji ponecháme!/
.

CHLAPCI SE KOLEM
NÁS TOČILI, VACLAV,
PEPA, KAREL, JE, JE.
A TEĎ PRYŠMRDĚM.

Zvraceč

S výplatou domů se vracel
když vešel branou ze závodu
hekl si a potom zvracel
dle vlastního návozu.

Důchodkyně vyhýbaly
spatřivše to všechny
když se na něj podívaly
od huby jim teklo.

Se smělostí dělník kráčí
má zajímavé vlohy
naklonil se nad zábradlí
ošavloval schody.

Kousek dále to schodiště
umývala baba
maník přišel trochu blíže
oblil její záda.

Kelemjdoucí se ho ptali
zda mu není špatně
chvilku na ně jen tak civěl
a otočil se k šatně.

Když nebylo mnoho času
tak asi za hodinu
u divadla oblil kliku
a potom stroj na zmrzlinu.

Zmrzlinářka přišla k stroji
hleděla nan upřeně
toto není od zmrzliny
ta vypadá zeleně.

Zatím domů dělník kráčí
dneska se přec nechodil
do nachystané polévky
mastnou kesu nahodil.

Za jízdy

Smělým krokem beznohým
sedě a nemajíce noh svých
jen protézy se houpaly
v ozenu pod sedadly.

Hlavy se mu kývaly
nemohl nohy
na rameni vcelku udržeti
on bez hnátů svých
divíce se, kráčí
před za sebou
zanechává
tak divně
šlápěje !

Cikánské předměstí

Plno much a plno sraha
předměstí
neb konec města
domek s domkem sdílí bytí
kde se tu toho štítí.
Popelnice přecpané
zápachem tu vábí chodce
dítě křičí, zašpiněné, zalepené
jazykem, jež nikdo nezná
ja vidět budu vždy
jak trhá tady děcke kopretiny
mezi bodláky.
De té čtvrti nezavítám rád
co brání mi
zápach splašká ?
Hejno krys?
Ostnatý drát?
I kdybych všemohoucí byl snad přec
nebylo by ala
život by nebyl klec!

Jiná cesta

A zlým jazykům vzkazuj
že být takový, jaký jsi
to v zájmu svém tak musí
a neodrad se, nezrazuj.

Co zbytečné, nech stranou
co nutné, toho si važ
však vždy uděláš nejlépe
když půjdeš cestou šlapanou.

Až někdy na překážku vrazíš
a bude ti stát v chodníku
hledej sobě cestu jinou
přec hlavou zeď neprorazíš.

Dráteníkův konec

Na prostranství u obchodu
stojí vlečka zámečníka
vysypali z ní dost šterku
zavalili dráteníka.

Dráteník ten pectivec
pracoval na úkor potřeb
chlapi kamen odházeli
vystrojiliž velký pohřeb.

Funusu se zúčastnil
i panáček svědský
že neměl co na nohy
navlékl si kecky.

Dráteník byl člověk chudý
nebyl nikdy bohatý
a proto mu na pohřebě
vyhrávali "sabati".

/Black Sabbath - Elektrický pohřeb/

Rozbitá lebka

Vracel se tehdy, vracel se z flámu
on s lebkou rozbitou, bylo už k ránu.

Když to děd uviděl, lehce si pustil
a synek papírem na stole šustil.

Žena hned spustila, nejši ty blbý
podív se na hlavu, vždyť tam máš hrby.

Baba snídani nalila a opřela se o hůl
muž sedal si na židli a zbobroval pod stůl.

Když na nohy se stavěl, trochu při tom smekl
otvorem na lebce mozek mu tekl.

Podlehl zranění, všichni jen kývali
na teplý mozešek slepice se sbíhaly.

Žena křičí velice, první pomoc nezabrala
na umělé dýchání bych se raději vykašlala.

Pohřeb měl pěkný, co dodat teďka
když ho zarývali, omdlela tetka.

Co není a co je mír

Mír není heslo na plagátech
za nimiž trčí střelné zbraně
a nic jiného nepoznáte
zalíciť pušku, hrr a na ně!

S mírem se nesmí pro nic plýtvat
jak svědkem jsme za těchto dní
mír, to je celá naše víra
a nejen slova: zvítězit.

Mír nelze tvořit raketami
a v širých dálkách hordy tanků
my všichni ruku v ruce s vámi
předvedem míru generálku.

Lehce se vám to s mírem koketuje
a na frontách zmírají dál lidé
na konferencích za mír víno pijem
a čekáme, kdy všechno dobré přijde.

Mír, to je volnost i smích malých dětí
úspěšná práce, záliby a věčná přání
mírem se myslí láska a život, který letí
a všechno co chceš, aby bylo k mání.

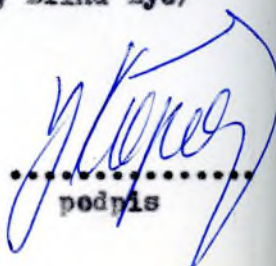
Kulturní revoluce

Spálili jsme Bartošovou i Jandu
v ohni zmizel z.u.Hála
Elán se všemi slovenským veksláky
se škvařili v kotli
Pálili jsme Beatles
Spálili jsme n.u.Gotta

Haldy plagátů
haldy výstřižků z novin
a hudebních časopisů
a rozšlapaných gramodesek.

A tebe spálíme taky
Hložku a Kotvalde!

/John Kopecek - člen skupiny Blind Eye/

.....
podpis

Jaroslav Ketě

Život

Te kole se stále otáčí
otáčí se v rytmu
který je mrtvým ptákem

Již nikdy neodletí

To kole se stále otáčí
tečí a přitom spí
jake ten mrtvý pták

To kole se stále tečí
a přitom stojí !

Bezejmenné Já

Pomalý, hrozně pomalý
je umírání
v myšlenkách spjatých
se samotou

Samota, která zabíjí
mé svobodné Já

J en naděje mi zbývá
protože jsem teď sám
ve svém Já
které je svobodné?

Věčná meditace
rozežere jednou moje tělo
a s ním i mé Já

Mistr Jazz

Kapky deště padají
jak prsty jazzmana
co hraje jak o život
Tu svoji
nejoblíbenější holku
kterou si sám nakreslil
do notových linek
A kterou má tak hrozně rád
tak rád
že dešť se mění
v průtrž mračen
A najednou sluníčko vysvitlo
to pan Jazz dohrál ...
tu svoji úplně poslední
písničku.

Jízda života

Ten vlak jede dál
zastavuje jen
když nevíš jak dál

Ten vlak má někdy zpoždění
ale jen tehdy
když saháš po noži
Ten vlak se musí někdy zastavit.

A pak

Myslel jsi někdy na to
co bude
až se ten
vlak zastaví ?

Princezna

Jsi jako princezna
co čeká svého prince
Jak rád bych tvým princem
byl.

Ale zahrát ho
podle tvého gusta
to asi nedovedu.

Tíží mne brnění
nazvané minulost
a svléknout ho ze mne
dovede jen princezna
pro kterou se
bludný rytíř mění v prince.

Vůně lásky

Láska je kvetoucí strom
z jara
ke kterému smíš přivonět
jen párkrát za svůj život

Já chtěl bych tě milovat
pod tím stromem
omámen vůní květů

Jak motýl se vznášet
nad rájskou zahradou
plnou krásných barev
Hieronyma Bosche.

Včera, dnes a zítra

Potkal jsem včera malíře
co maloval sám sebe
Svou duši nestydatou
svíjející se na plátně

Dnes potkal jsem já básníka
co recitoval na ulici
Své vnitro vnesl na jazyk
jak máslo na chleba

A zítra potkám sebe
jak s tělem rozevlátým
plahečím se ulicí
hledaje barvy života.

Vánoční

Bílý sníh a mráz
a zima jako loni

Bílý sníh a mráz
vánoční je čas

Bílý sníh a mráz
zas narodil se Ježíšek

Bílý sníh a mráz
postavíme Betlém

Bílý sníh a mráz
a k čemu to všechno

Bílý sníh a mráz
obchody jsou prázdné

Černý sníh a mráz
všude plno bláta.

RaDr. Václav Skořesak

Tak
společně koncertuje
společně učitelé školy
a s tímto hudebním souborem
také
také s tímto souborem
také s tímto, s tímto souborem
také, a s tímto je soubor
soubor s tímto souborem
soubor je s tímto
soubor s tímto souborem
soubor soubor soubor.

Soubor s tímto souborem
soubor s tímto souborem
soubor soubor
soubor soubor soubor
soubor soubor soubor
soubor soubor soubor
soubor soubor soubor
soubor soubor.

Ruce

Vlak

neúnavně koncertuje
symfonický orchestr těžkých kol
s vlčí trpělivostí sráží spoje
Sedí
beze slov a spekojeně
Ruce v klínu, ruce jež voní prací
ruce, z nichž je naděje
dál sedět a skrz špínu okna
dívat se na závěje
jako had se táhnoucí
podél zamrzlé tratě.

Ruce, jež dají jistotu
brát svět takový jaký je
a nemuset nikdy
hrát karty falešně.
Když tu zvedne se
a ruce zavřou veřeje
a v myslí po něm zůstanou
jeho ruce.

Něco nového začíná

Vzpomínám na údolí s vodou kalnou
kde horkem jazykna poušť malujeme
kde čas jak padající kámen mizel
ten čas, jež pamět nostalgii zahrnul.

Vzpomínám na asfalt lesklý a rozpálený
co chodidla spaloval jako žhář
jež chodidla vedl tam, kde chtěl
služebník i černý vládce náš.

Vzpomínám na šest strun ocelových
vítěze, které naše slova zhučebnily
vítěze nad silami šedými, těmi,
jež bránci v křeči bránily.

Dvakrát do stejné řeky až vkročíš
aby stejná voda mezi prsty pronikla
vždyt na každém konci je krásné to
že něco nového začíná.

Nikdy jsem

Nikdy jsem
někdy nejsem
Možná budu
jiný než jsem
Ale to bude až potom.

Až přestane padat déšť
a slunce studny vypije
a měsíc to slunce zakryje
a všude bude tma
peřina stáhne víčka jako openu
zalepí je týdny vzpomínek
nicotnosti slunce do rohu
vyčíslí procento úspěšnosti
pezději vše podtrhne
a svým teplem ohřeje
temnou světlici.

Ale to bude až potom.

SPŽ /Společnost přátel žehu/

Permanentní smrt
v šedém zákalu slunce
plamen
toužící po zničení.

Vyhořet třeba rychle
ale prodoutnat plícemi
ne
líně se povalovat
a být vyplivnut
do seschlé tváře ženy
jež se jen lehce ovane
černou rukavicí

Pak roztříštěn
mezi kamarádky molekuly
sloužit těm
kteří dýchají.

Leh

Poprvé
když ostrý bič šlehne
zajiskří se nedůvěrou

Podruhé
když ostrý bič šlehne
hněv a nenávisť vzplanou

PO třetím
biče šlehnutím
zůstane jen čpící trend.

Jsem

Jsem
a chci být
tím čím jsem

Věř mi člověče
jež zíváš na bílou pláň
přetřelou šlépějemi mých bot
hledajících jahody
v bílém sněhu

Věř mi člověče
jež tou pláň létem kráčíš
a nezanecháš za sebou nic
i když jahody
nalezneš.

Věř, že jsem
a chci být
tím čím chci být

Muž však klidně sedí a čeká
trpělivě a mlčky čeká
na člověka.

Stín

Uvádající hvězda náměstí
která upadá do dřímoty
jen ztěžší proniká
skrz hradbu límce
a klobouků
do ulity stažených
a jen záhadně
plevoucím bludištěm neónů.
Do propasti anonymity
uzavírá
svou černou mocí
tma noci
opezdilce lidského mraveniště.
Stíny, jež neznají přátele
Stíny tiše se sunoucí
jako tramvaje starým městem
kolejemi svých osudů.
Stíny
které se diví
mlčivému muži
lavičky v rohu náměstí
pod nervózně blikající lampou.

Pouze

Je tady světlo
protože jsi tady ty
Slunce
The Down slyšíš znít
i chválu rána tichého
V parketách mraků barvy krve
máš sólo.
Pouze sólo.
Pýcha předchází pád.
Geniální malíř s náručí bezmocnosti,
když štětec do mlhy ponoříš
a v prázdném gestu
na bílou pláň
energií plýtváš
Máš sólo
Pýcha předchází pád
Pouze
Sólo!

Dlažební kostka

Dlažební kostka uprostřed náměstí
nese svůj úděl po mnoho let
Slyšela spoustu vět, vsteku i smíchu
nehla by vyprávět kam kráčí svět
ona však otázku pokládá si
kam všichni jdou?

Dělník žár tabáku vmetl jí do tváře
studenty podpatek uhasil jej
opilec deštěm jí šaty potřísnil
kluk nad ní dívce své řekl "Tak se měj."
Dlažební kostka se ale nadále táže
kam všichni jdou?

Když tu jak v obrovském lese
vyrostl hřib jež nevoní jehličím
druhé slunce prvního zničilo stíny
celé náměstí je náhle ničím
a dlažební kostka nyní zeptá se
kde všichni jdou?

Nádraží

Nedokouřená cigareta
smutně hoří
za odjíždějícím
který líně převáží
naděje
jistoty
tituly
svačiny
lásky
a kdeví co ještě?
Snad lidi.

Lidi - pivo v bufetu
Lidi - složenky na alimenty
Lidi - lyže, batohy, konzervy
Lidi - nebežtíky.

Nevyklánějte se z oken
dokud vlak stojí

"Hej, pane,
ne vy, co tak spěcháte,
rychlík vám ujel."
/a nejen vám/

Strojvůdce chce jít taky spíš domů

Ne tak. Nebuďte hned smutnej
dech máte jako lokomotiva
a naloženéj jste jak vagon
Takže já vám to odpískám
a šťastnou cestu.

Smrt šedesátkrát za minutu
Spánek na lavičce
Místo snu
v třisedminovém taktu
"Wagonen march"

My jsme lidi
my jsme štrés
přelez, prolez
ale nikdy nepodlez!

FET

Až uvidíš bílé světlo
v zakouřené místnosti
nezapaluj cigaretu
rudým světlem hlouposti

Nepřivírej víčka
nese tě klam
za stěnou svého sobectví
uvidíš pouze flám

Až pochopíš, co oči tvé vidí
až jednou bolesti přejde čas
pak v klidu stranou od lidí
pochopíš jednoho z nás.

Krasobruslení

Sladký mráz
s příchutí lesklých očí
tě zranuje

Na mnoho ran
jeden lék
pak usnout a vypotit

Leknout , ale nespadnout
a přikrýt se tmou
aby teplo neutečlo

Ráno se probudit
vzít pere
a jmenný rejstřík
včerejšího nákupu
uložit do skříně
pod čepice.

Sonet tiché písní

Řevem ztichlých kolejí
struny kradou čas
tóny notových álejí

Ze rtů slova sestoppila
taje černý ledovec
mizí, vždyť už nemá síly
až mrtev spadne nahonec

A v hypnóze ultrazvuku
malý pramen stvoří řeku
z ticha bouře, z černé bílá

Opíevé doupe ticha
 pryč je vstek, závist i pýcha
jako noc, jež se probdívá.

Eleonor Novák Dobrkovský

X X X

Asi nejsem dost normální
abych žil normální život
zvlášť když setkávám
tuctovou blbost
a jsem nucen
podat jí ruku,
která za nic nemůže
a přece je takto trestána

V takových chvílích
dávám sám sobě volno
a jsem zcela průhledný,
ale nesmírně šťastný,
že se můžu pozorovat
z bezpečné dálky paradoxu

x x x

Hřebík do hlavy
dráty do očí
cirkulárku u paty
to se to pak močí

x x x

Upatlané ruce svědčí
o tom, že jsem sám
a přemýšlím o životě,
ktorej hnije dál

x x x

Koukáš na svět
drobnohledem
s neprůhledným sklem
a blbost tvé
vlastní tváře
zdá se ti jen snem

x x x

Král život
královna Osud
prine štěstí
tvrdou pěstí
nutí poddané se smát

(X)

Druhý Máj

Pepelnice jsou přecpaný
slávou

Pe zemi se válí smuchlaný
hurá

Všichni zápasí s kocovinou

Tak už je to za náma

Nahodilé pokání

Dloubal jsem se sirkou v uchu

a vypadl mi z něho mozek

Tak jsem ho vyválel v popelu se
Startek

vrátil

a je mi jako bych

si posypal hlavu popelem

Vojna

Třista padesát

sedmset třicet

pro žrádlo,

bažante

Sen

Holka mi přiznala nevě ru
Kamarád mi vrátil dluh
a všichni jsme se měli rádi
a všude byl letní vzduch

V oběd mi, ač jsem se divil
splnili má pošetilá přání
a pak mi někdo dal po hubě
a spadly mi ty růžové brýle

Vzestup

Když jsem stoupal po žebříku
nahoru na půdu
znásilnili mi dole ženu
ale já už dolů nepuďu

Život

Potkal jsem výkaly
svýho kamaráda
a ony mi říkaly
že jim ukázal záda

Joza Bulhar

Naštěstí okno

Plivání z nelidského monstra pravdy
po větru

Z Morissona kostra splývající v roji
efektů

A všichni z Doors a z dávných teenagerů
křepčící před měšci svých manažerů
všichni co hráli hrají v rolích diváků

Zpívali o vojácích klidu na písčných
křátech

O chlapech co bídu netřel, přesto z domu
plách

Snad právě nouze je tím klíčem,
co plány nerozmělní v ničem
stoje to pět ku jedné v hracích listinách

Malé je okno, do něhož se dívám
prohnulý celý ten okolní svět
malé jsou sny o nichž si v práci zpívám
bez cenné vše co vidím, proti tomu,
co jsem chtěl uvidět

Radili mi stále vpřed zamířit zrak
z jejich bludný stopy v skále nevyčet sem
žádný znak

Nikdo mi neřek o tom kruhu
na konci z očí strhnout stuhu
na krk s ní- jenže stejně v nebi schází
hák

Blues o strachu ze smrti

Ptáci odlétli kamsi za světlem
mlha leží na cestách
každý příchozí je mi cizincem
z jejich řečí čiší stáří prach
Slunovrat dveře zamyká královna
kopretin
Chtěl bych tady potkat člověka,
co mi poví, v čím snu vlastně spí

Prší, leje, na hřbitově na pohřební
vůz

Já poslouchám Boba Marleye,
jak se jeho reggae mění v blues

Zrozen proti kapliče
ještě blíž hřbitova
a vůbec nejbliž kmotřiče
a to mě pochová

Slunce nad námi, náruč plná tmy
mlha leží na cestách
každý neznámý křičí Pomoz mi
když se nad ním rozestřel ten mrak
Rolety vítr potrhal a škvírou
nahlíží
Na černé hosty co jdou dál
tvář Krista na kříži

Někdy mám smršť pocitů
a je jich čím dál víc,
že mi loží po bytu
ti mrtví z popelnic

Velká Zkažená Vejce

Rozvěsila se nám po stromech v zahradce, hlavně na rostlině *Ovularia Ovulum*, čili Vaječniku vejcorodém, Velká Zkažená Vejce.

Otevřeli jsme krámek už v šest ráno.

"Kupujte Velká Zkažená Vejce!" křičel jsem já a křičela i Sheila da Arrica, prospektorka území mé zahrádky. Turisté nás obcházeli velkým obloukem, tím větším, čím víc jsme řvali.

"Kupujte si Velká zaručeně Zkažená, Zaručeně Vejce!"

Ne, nezabral nikdo.

"Neprodali jsem ani vejce!" rozčilovala se prospektorka večer. "A už nemám ani minci!"

"Co uděláš k večeři, královničko?"

"Velká Zkažená Vejce!"

Jedli jsme ten hnusný smrdutý sliz s jedinou nadějí: že se konečně odnaučíme jíst.

Ráno jsme otevřeli už v pět.

"Kupujte Velká Zkažená Vejce!" křičel jsem a křičela i Sheila da Arrica, prospektorka pozemku mé zahrádky.

A náhle udeřila naše hodinka. Usoplený, bělovlasý děda s kosárkem vlasů přes hladkou pleš, jemuž většina smyslů asi odpochoďovala do důchodu, se zajímal: "Po kolika jedno?"

"Pět!", stanovil jsem cenu. "Šest!", na to Sheila, "sedm!", zase já, "dost, dost!" šeptala Sheila opřekot, "dost nebo nekoupí!"

"Osm!" špitl jsem ještě, spíš jen tak pro sebe. Ostatně nevydržel jsem to napětí. Odešel jsem a ze setrvačnosti napočítal do devítiset třiceti šesti. Sheila odběhla za mnou a políbila mě na čelo. "Viděl jsi to někdy v životě?" výskala, "tak si to dobře prohlídní!"

A rozevřela ruku, kde se na dlani blýskalo
babek.

"Už jsme obchodníci, obchodníci, překupá-
ci!" zpívali jsme a tančili kolem Velkých Zka-
žených Vajec.

Vtom profičil kolem nás ambulanční vůz
a z nákladu prýštil pramínek krve. Letmo jsem
poznal našeho prvního zákazníka, zmasakrova-
ného k nepoznání...

"Byl to fakt on," potvrzovala zdání Sheila
"měl boty tkaničkama dovnitř, všiml sis přeci
toho, když tu stál, ne?"

Ale události začaly upalovat hbitě dál
dál.

Za rohem se vynořil člověk, ...no, člověk.
měřil kolem tří metrů a v tváři se mu zračilo
cośi zlého, poznamenaného posedlou zvrá-
ností. Rozbíhal se přímo na náš krátek!

"Bože, chraň náš majetek!" vydechl jsem
rafrázi hymny. Jenže to už tu byl nepřítel
mlátil kolem sebe pěstmi do všeho, naš pří-
Sheila odlétla po inkasované ráně stranou
zahučela mezi velká Zkažená Vajce.

"Bože, chraň Královnu!" vzpomněl jsem si
originál-pak mi slova tuhla snad a ž v hrt-
V tom randálu, v němž jsem se polomrtvý stra-
bránil uvnitř domku, bylo slyšet přerušované
skřípění zubů netvora. Pak prorazil zeď.

"Ten...blbec...stará!" skuhrála obluda
když rozbíjela nábytek. Schoval jsem se do
by a zavřel za sebou-se Sheilou je konec, b-
nec; vzdychal jsem mezi jektáním zubů.

"Přede dveřmi se ozýval řev: "Ten blba-
...dědan...Děti neměl!...blban a cháá-mě op-
nil. Mě!!-" rány zřejmě způsobovalo bušení
prsou. ..."mě zrovna! Já-dítě! Tsss!"-z domu
zůstala jen má skryš tužil jsem, neboť silný
vítr kymácel troubou. "Já, ...Já, Velký Zka-

Člověk!-Kde jen může...kde,kde je?" zaslechl jsem vzdalující se kroky,přesto jsem protahoval svůj pobyt v píce.Konečně jsem vylezl.Doma a venku skutečně splynulo v jeden pojem a na hromadě skořápek ležela Sheila da Arrica.Dokonala mi v náručí,zadušena bílky a žloutky z rozbitých Velkých Zkažených Vajec.Jediné,co mi odkázala,bylo těch sedm zlatých oček od toho dědka zatraceného.Tiskla je po celou dobu v dlaní.Chránila v ní vše,co mi zůstalo do dalších dnů sirotčího života.

Ohlédl jsem se.Před zahrádkou huntoval uličník od sousedů kolo.

"Hej,chlapče!" zavola l jsem ho k sobě,když jsem zjistil,že mi nějak vynechává chodící ústrojí.

"Poslyš,tady máš sedm lousdorů a kup mi prosím tě něco k jídlu,ano?"

"Jasan,pane!"- a byl v tahu.

Netrvalo dlouho a objevil se v prachu na cestě.V tom okamžiku jsem myslel,že mi stádo slonů dupe mozkovými řečišti.

Jel na kole,smál se nezbeda na celé kolo a pod paží vlekl Velké Zkažené Vejce.

Nápis na dveřích

Zas na mé dveře děti čmárají
Zde žije ten kreten
Ať legálně a nebo potají
jsem z toho tak spleten

Sotva se dítě naučí psát
hned na mé dveře začne čmárat
zprávu lidem všem- jen mně ne!
Zde žije ten kreten

Z národů ač různých, všechny spojuj
to, že jak mě spa tří, každé maluje
zprávu lidem všem- jen mně ne!
Zde žije ten kreten

Já však číst neumím a tak jen čumám
a žádám děti ať přečtou,
co je na dřevě napsáno křídou
Děti se smějí a čtou
a tak už vím, že slova znějí:
Zde žije ten kreten

Každá pra vda něco stojí
háším kolem stokoruny
nechci se ztrapnit, přiznat dětem,
že nevím ani,
co je to ten kreten

Řetězy

Dřepíme na mezi s mou březí Kazi
a v mlázi za Bezdězí řetězy zříme
až mrazí
Řinčice skrz brody řeky Za mbezi
Řetězy nezkrotné, řetěvé od rezi!

Říkám zlé Kazi:
Ty řetězy zdrtily v Bezdězi v kacířích
herezi,
smírali zde i vrazi-
už nic nezkazí!
Řetězy jim skříply vazy a rozšrotily
blázy!
Zprznily perverzi kontraverzi!

Má drahá Kazi!
Protuberance provádí za hrází katarzi
a řetězy v extázi
po Bezdězi se plazí!

Ach, Kazi,
sadrž prchlou sverzi
přes skvrn rtů disperzi!
Vždyť řetězy jsou zde od března vítězi!

Nemoc z povolání

Hrabala hraběnka v Hrabyni listí,
hráblo jí z toho- Kromel to jistí

Dneska jako jindy

Byl jsem dneska v továrně
v depresi jak normálně

Všude stejní pracující,
byl to pocit zdrcující

Osudná zapomnětlivost

Mole, mole, už jsi domoloval,
křídla jsem ti vole zdemoloval

Zapomněl sis přečíst zprávu z Prahy
co je za potlesku likvidace

Růžový sad

Chystal se na tu cestu
těžil se jak blázen
ani se neobul
aby snad neznesvětil
obřad slavnostní chůze
ten gladiátorský marš
nějským zavržením bot
nebo šterku

Teprve včera se dověděl,
že hlídač na tuberu konečníku
dokonal
a klíč od sadu
volně ložený před prahem
sanechal

Procházka růžovým sadem
pro něj skončila
když už za prvním keříkem
šlápl do hlídačova hovna

Z lupínku rozvinutého poupátka
nakažený růžový slavík
výsměšně zachrchlal kloakou

Kašmír

Skládky dětské pasátů bič žene
kvas džungle tuhne v strohých
kreacích

A hrotů pole sněhem obalené
vysílá chladem sálající šíp

Vtesaný láma s vyholenou hlavou
zvrátněnou tógou mokvá Buddha
krev

Vítr má sitar -ne, to větve
plavou
v kroužkoví kouře z divotvorných
dřev

Snílek jenž meškal v létě
pod závějí
náhle je vláním vtažen v prudký
vír
Zerničky očí cize vyprávějí
o kryptách mágů padlých pod
Kašmír

Není cest orlů, není v síle živých
postihnout setbou výdechů hor
skryš
Sklon k zemi šíjí vetřelče vět
lživých
Než tělo duch má k vyšším cílům
blíž

Moře

Moře! Ta píseň, v níž se dálkám tyká
menuet bójí, vlnky melodií
co opětuji rytmy Portorika
když do útesů v Bordeaux dutě bijí

A nad příbojem plachtí mořští ptáci
ti oddáni jsou archaickým veršům
majáku strážce hrozí jejich tanci
však ja t tím křikem připomíná gejšu

Znám báji Řeků, z krčem lodivodů
že kdysi Neptun kámen dechem tříštil
to aby mezi souše rozlil vodu
v ní skryl se dětem pokolení příštích

Z pískovců palác, koncertní síň boží
fugami sycen z nadpozemských bálů
národy vzdálil-až bůh trojzub složí
plán azuru tím zředne zase v skálu

Být ta k černou barvou

Jen být tak černou němě zahlcený
že bych i komínkům říkal
alynáři
A mžik tvých očí neměl by víc ceny
než sazí pár, jež vítr
znesváří

Jen být tak černou z šerých
roztruchlení
vnořený v prázdnou baziliku tmy
gejzírem hrůzy, která v myslí pění
černokněžníkům zpod gilotiny

Jen být tak černou bez astrálních
přikras
ať ani jiskra nepadá v můj dól
a být tak mocný, abych všechno
naráz
Bezťvarou rukou tiše obejsul

Matčin pomocníček

Je den, kdy se dělí plat
slyším jednu Mařku řvát,
že nemá co do úst dát
dětem svým
Starej pořád na schůzích
ona tone v nesnázích
jak nakrmit hladný krky,
tu se škrtaj všecky frky
V neckách máchá ponožky
když dcerka ze sámožky
vleče v tašce pirožky
práchnivý
Taky chleba vezdejší
sna d' nebude nejhorší
jen ho trochu vodou smočit
pak se dá do držky strčit
je den kdy se dělí plat

Ve zprávách od sousedů
starej říká svým voličům
o tom jak drtí hlad celej stát

Matka prádlo doprala,
nejmala děí se posrala ,
než ji dala do gála
došel plyn
Tu k ní dcerka přistoupí
v dvanácti vše pochopí
Tamhle čeká na lásku pán
z něj vymámím propan-butan

Ulice ji pohltí,
červánky se nad ní rdí,
jde podrážká, potřetí,
pobledlá
S rozcuchanou hlavinkou
čítá prachy před brankou
pak tiše vklouzne do vjezdu
otec furt kecá na sjezdu
je den, kdy se dělí plat

Ve zprávách od sousedů
starej říká svým voličům
Velice přibývá holek ulice

Domkem vítr kymácí
a máti se potácí,
po mejda nu matraci
pozvrací
Soused hledí do spíže
odkud bere peníze
netuší, že ruce dcery
kradou z klenotnictví šperky
Malá v roli zachránce
za s neví, že mamince
slouží ty její mince
k chlastání
Děti hladný, špinavý,
vždyť tu kráčí o zdraví,
vši se rojí na peřince
no a sjezd nebere konce
je den, kdy se dělí plat

Ve zprávách od sousedů
starej říká svým voličům
Je to chlast, co nutí děti krást

Slunko spadlo na západ
město se vykřádló spát
už je pozdní listopad
sychravý
Do Moskviče leze ten
co byl zvolen poslancem
auto sviští přímo k domku,
kde dcerka pohřbívá mamku
pak jde s tímtež provazem
jenže končí pod vozem

Šílenství

Šílenec leží v kytíčkách
ve vycházkových lodičkách
Tká věnec vzpomínek
na děťatví krásnou říš
směje se ti, že jím nevěříš

Šílenec stojí v předsíni
schovává věnce za skříní
Do tváře metá zlý
nabubřelý smích
ste očí se směje v předsíních

Až ráno slunce zbourá mlžné hráze snu
až skutečnost nálož připraví
pa k nám naše hlavy bouchnou z touhy
po krásnu
a šílenci prostor za plaví

Šílenec letí přes trávník
smotává tělo pod pomník
Dál od něj- není ka m
až mě napadá,
že ten šílenec jsem zase já

Můj odvrácený druh,
Bože, mám z něj strach
šeptá mi Já jsem tvůj sebevrah

Lolína Labanová

Vlek zblblý Laba n flág těla z dílny
šalebně na lebce blyštěl se lak mu
běl bulev páčila zápletem silným
po luftu zalapa l zapletlý v káblu

Valník s blastolem z chlumu se svalil
v plpě tam lekla Labanova Madla
Páchla ta baba- děl kostelník Kamil
zásobní halda kadidla padla

V dělabní oblasti oblačno bylo
bubínek lijavce ubíjel slibně
Běh bělit slobal, líná Lolíno
ať belík vyděláš blbeňo z Libně!

Ba cos za bambulu sbalila v Blavě
bony mu nezbyly, bobky má z poldů
babiščin barbital brala jsi právě
nemělas Lolíno slobodnou volbu

Holátka bezelstně blábolíc slábla
obličej oblepen boboni bloudil
Lolína babulkám slíbila sádla
však manžel boubeláč sbeštil jim podíl

Nebylo na chleba, zábly i klouby
oblekla Lolína belku v tom brajglu
s batolat přihlouplých loudila v loubí
bonbónky balené v malebném báglu

V bordelu nebudu bydlet dál -zbledl
zblouznilá oběť doby co vládla
Blila bych,kdybych dřív bývala jedn-
Odplivla obloukem zbavená prádla

Plác sebou do bláta,málo se bála
chlpla si blivajzu na hubu plnou
babočce v oblacích blbě se směla
bublifuk hlubiny zchlamstnul ji cel

V bodláčí naběhlém hnilebnou plien/
kde slepý belzebub hltavě hloďá
blanitý baldachýn zheblých už bliž/
tam bobtná Lolina Leanova

Kydomil Jandák Filosof

Na tyhle věci jsem se vždy
tak rychle díval
že bych je měl být mrtvý

Je to něco na světě
kde to není, kde to
je to něco, kde to
je to něco, kde to

A když jsem byl malý
při pítelích se lámal
tedy byl jsem malý
a student... byl jsem

Smetišťě

Podívejte se lidičky
na tyhle krásný věcičky
Pak usoudíte sami,
že blbci jsou mezi námi

Ač s dírou na zádech
leží tu kabát sameťák
ať toho trefí šlak,
kdo vyhodil ho na smeták

A stará naše beze dna
pět pikslí od latexu
taky budík bez ručiček
a student...bez indexu

Ostrava

Tři týdny v šachtě žil
tři týdny kopal jsem uhlí
V Moravě hodně pivo pil
játra mi v kámen ztuhly

Ještě snaď pět let budu kopat
pak přijde velká sláva
zpět domů půjdu slopat
pít budu jako kráva

Ta huba havířská
ta nezná míru
začal jsem pít z kýblů
a uhnal si kýlu ...

Takhle to chodilo,
když jsem byl mlád
dnes už pít nemůžu
tak míchám slad

x x x

Kozlíku, pytlíku, tobě to nevadí
že bydlíš v kbelíku na posyp náledí
Když je den pástu páteční
ne každý Moravan zůstane lačný

Odpusť těm hříšníkům obžerstva rouhání
Pagáč žere bizona, Pagáčka ho předhání
Bizon je maštěný, dozlatova pečený

Neplaš stará pro bizona, koupíme si prase
až nám prase vyroste, nažerem se zase
ale co budem jíst než to prase vyroste?

Nejdřív sežereme v poli mandelinku
bramborovou a pak se dáme akvarijní
cestou na želvy a křečky!

Pionýři, pionýři, malované děti

Pionýři vybíhají ze stanů
Jakou práci zase dostanu?
Kdybych měl někoho nahoře,
řek bych to na národní výboře

Jak tady z pionýrů, dětí
stávají se analfabeti.
Každý den se dvakrát mýt
stejně už není co pít

Kdyby tu spal se mnou táta
byl by gin i háká Sparta
Vedoucí je na nás pes
nekouřil jsem ještě dnes

Asi vezmu lopatu
potom zařvu" Za tátu!"
a pod tíhou důkazů
země vedoucí

Cestička k hospodě

Cestička k hospodě
známě se vine
jen na ní krásně je
na žádné, jiné

Z hospody do práce
ráno se klátím
vrchnímu říkám
"Franto, tak zatím"

Po práci k hospodě
cestičkou kvapím
k ránu zas vrchnímu
třicet piv platím

I kdybych ve světě
bůhvíkam zašel
cestičku k hospodě
vždycky bych našel

Cac. Efa

Efa to je jednička
pivo, rum, borovička,
to jsou jeho nápoje
ten vám vodu nepije

U piva mu smutno není
u rumu je pozdvižení
ale když si práci hledá
mamka, taťka oči zvedá

Žádné flašce pokoj nedá
je to Efa neposeda
po ránu mu smutno bývá
nezbyl už ani hlt piva

Do ledničky smutně hledí
doma chvíli neposedí
Na Smraďavce rady dává
ja k se pivo ochutnává

Večer v křoví něco leze
každý strachy domů vleze
To je ale trefa
vždyť on je to Efa!

Chlastoběh

Od hospody k hospodě
nečinně se klátí
kříž na krku, sandály
pitím čas si krátí
usedne a další pivo
se v jeho jícnu ztratí
Platí upoceným būrem
co našel někde v gatích.

Opět brzy dosáhne
překrásného cíle
vybluje se vysere
a znova se zpije

Šel se vychoát, skácel se
po hajzlu se pne
proč by někam vracel se
je hrdina dne.....

...a zítra bude zas
než o hajzl si srazí vaz

Pašík jde na námluvy

I řekl jednou starý vepř synovi. "Pašíku, ty se musíš oženit. Ale hej, Pašík byl jedno z nejhodnějších prasat v vsi, a tak ani moc neodmlouval, jen řekl o tom, že by radši kamarádil s řezníkem, aby si vzal některou z těch vonavých prasnic, neboť sám smrděl až za humno pa radního, ing. Prasáka.

Ale otec vepř jako vždy prosadil svou a tak v neděli šel Pašík na námluvy za vepřicí pana Ova ra prasnicí. Jitrnicí. Jitrnice nebyla nejmladší a poslední nápadník se o ni zajímal tak asi někdy hned po ruské revoluci. Měl tenkrát štěstí, že si zlomil nohu, a tak musel na poklenu. Prostě tomu se říká klika, říkal si chu smrdutý pašík vchází do ohlívků prasnici Jitrnici.

Na uvítanou vyvalil dveře a žral rostlinku z květináče. Za chvíli bylo mdlo, protože Jitrnička byla fetka rostlina ma rihuana, kterou fetka Jitrce kouřila. No a protože u prasa t tak dlouho netrvá, zanedlouho byla svatá a žili spokojeně až do první zabíjačky.

Napoleon Švára

V baráku

U nás v starým činžáku
bydlí jedna bába

každěj jí má na háku
protože má švába

U holiče

Včera sem byl u holiče
by mě trochu ostříhal
na zdi byly samý kýče
a holič mě zpovídal

Fotbal

Jedni sou ti oranžoví
a ti druzí bílí
do dneška mi není jasno
proč na hřišti šílí

Vojna

Ten, kdo nebyl na vojně,
že prej není chlap
toš rači budu baba
rači budu srab

Objev

Zjistil sem, že lidi
pořád někde slídí
po něčem se pídí
nevím co v tom vidí

Výročí

Hesla se mlátí
ve větru na stožárech
Hesla se mlátí
v průvodech nad hlavou

Hesla se mlátí
na schůzích v sálech
Hesla se mlátí
před velkou oslavou

Denisa

Denisko má milá
ty si něco pila
byla to fakt síla,
když smě políbila

Dačický blás

Vítr svedl víko popelnice
a metl popel do ulic
v ulicích je vymeteno,
je tam popel jinak nic

Na stavbě

V boudě plno flašek
vedoucí je šašek
a sedníci stupidi
což to nikdo nevidí

Vycházka

Karel svítí jako blázen
koupím pivo lehnu na zem

Vyznání

Nenávidím spousty řečí
nemám rád když děcka bečí
a nesnáším stejnokroje
stejně jako zápach hnoje

První sníh

První sníh
v očích tvých

První sníh
na tvém nahém těle

První sníh
v ústech tvých

První sníh
padá do postele

Edvard

/ věnováno Hermanovi/

Listuji knihou
s obálkou úzkosti
s červenou oblohou
sraženou krví
výkřikem beznaděje
výkřikem osamění-
otevřenou ránou v srdci

Listuji knihou
s obsahem zoufalství
s vnitřního neklidu
hrou života
symbolem bolesti
a smrti

Polibkem nemocného
dítěte

Teta Vilma

Teta Vilma
stará panna
byla sama
s květinama

Jednoho rána
nešli tetu
už asi týden
byla mrtvá

Teta Vilma
stará panna
sas je sama
s květinama

Rafinovaný

Je rafinovaný
je bílý
a s obalem
nevinnosti
mi leze mezi
zuby

Je rafinovaný
je bílý
cukr krystalk
hrubý

Vy

Kecáte v hospodách
a ste náramně chytří
když si močíte do kalhot
a zvracíte v záchodě

Mlátíte děcka
a nadáváte ženě
a pak se věšíte
na květinový stěně

Komičtí a směšní
jak hadroví paňáci

Dálkovéj autobus

Dálkovéj autobus
nervenej lidima
ujel už pěknej kus
utíkej za nima

Lidi si nadávej
prskají na sebe
nebo se pomlouvaj
pomluví i tebe

Staří si vystoupí
ale dí si nastoupí

Dálkovéj autobus

Dolní Bolíkov - konečná

Za voknem

Starej plešatej dědek
za voknem
soustředěné
pečovatelské
služby
a zároveň i
klubu důchodců

Včera tam seděl a
dneska tam nesedí

Sen skončil

Sen skončil
nastala " tvrdá rea lite"
-jak hnusné
obloha se zatáhla
a kapky nasáté
podlostí a přetvářkou
mě tlačí k zemi

Jsem sám
jen naproti mně sedí
královna Smrt

Jediná Ona mi zůstala věrná
myslím na ni už od dětství
Jediná Ona mi chce pomoci
a já ji stále odmítám
ani nevím proč

Karneval

Teplouši a děvky
civilní maska světa

Služáček v igelitovém pytlí
se poprvé opil

A já, exhibicionista
tančím se svou láskou z pravěku

Podzim 1985

I. Podzim

Zem je jak kus rezavýho plechu
kaluže a mlhy podzimního vzdechu
stromy zůstaly nahý v srdci mém
a já
já jsem tím podzimem

II. Diskotéka

Do očí mě patka mlátí
všichni se tu divně klátí
všichni tu tak divně čumí
asi hudbě nerozumí

III. Už se to slízá

Už se to slízá
z Mésitu a z Letu
už se to slízá
teď ukážem se světu

Už se to slízá
z holičství a z masny
už se to slízá
je mi všechno jasný

Už se to slízá
sačíná dýza

Jaro

Jaro už je definitivně
tady
Tlustoši vylezli
ze svých pelechů
a vykopali
právě rozkvetlé keře
Dědek v bílých rukavicích
škube trávu z chodníku
A mně se chce
nic dělat

Pomačkanej narcis

Roztrhl jsem dvacku
a Kalandra
se ti podepsal
na ruku
Cestou jsi spala
a venku ti byla zima
Na chodníku ležel narcis
a cestou zpátky
jsem našel
dvaceták

Architekt

Postavil som z hovna
a ukázal ho bráchovi
Řek mi, že som
a tak som ho spláchnul

Pivo

Ovečky pivo
lajdáci pivo
terezky pivo
svazáci pivo
.... pivo
.... pivo
.... pivo

Čára života

Osud
dlouho žít
snovu se narodit
mít děcko bokem
rozdvojenou
osebnost
a nakonec
úspěch

Jabko

Doneslas mi jabko
od tvého otce

Tak ses si ho namaloval
a potom sežral

Lujzijána

Lujzijána
Lujzijána
Lujzijána to zní krásně

Lujzijána
Lujzijána
Lujzijána

Slepá paní

Slepá paní
se svým psem
a se svým světem

Jde dlouhou ulicí
a nemá strach ze tmy

Loutkové divadlo

Sme dřevění bašci
na špagátech osudu

Tvá vložka

Tvá vložka ležela uprostřed
silnice
a my sme se opodál milevali

kdośi zastavil
a řekl nám
pasata

Blbost

Blbost lidská a neomezená
láska?
potrat lidských slabostí

Špinavý svět pivních sklenic
samota prázdných popelníků
nuda starého věšáku
morálka omdávajících uší

poesie?
...blbost

Příště

Celou noc jsme se líbali
jazyk a bradu odřené do krve

Byl to tvůj nápad
příště se oholíme

Pampelišková svatba

Sami v rozbořené kapliče
sami před rozervaným obrazem
Krista

na rukou pampeliškové prsteny
a v očích
nesmrtelnost této chvíle

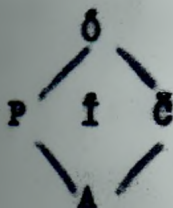
Mrtvá krysa

II. ročník

Jsem mrtvá krysa
hozená řekou na břeh

Ležím ve vysoké trávě
a snažím se tvářit přirozeně

Milostná poezie

Rozhovor

- Víš, abys věděl ?
- Nevím, abych nevěděl .

Rozhovor II

Já: " Nevím ."

Ty: " Já vím ."

Já: " Já vím, že víš ."

Ty: " Já vím, že víš, že nevíš ."

Já: " Já vím, že víš, že nevím ."

Ty: " Já vím, že víš, že vím, že nevíš ."

Já: " Já vím, že víš, že vím, že nevím ."

Ty: " Já vím, že víš"

Já: " Nevím ."

Metoděj Šlus

Nesí nebe a zemi

Včera večer po obloze
petael se Amer

Křídylka měl od asfaltu
určitě byl na mol

Spálená pojistka

Vaří si František, vaří si na basu
a ta se nasrala nardz byla v času

Nebude František víc vařit na basu
předal pojistku-tu maj v Caracasu

Všechná nádražní romance

Kdekoliv sem vkročí
nervózně se točí
hlavou k pisoáru

V kánalu na výkaly
červ hnusu se kalí
dýchá slizkou páru

Brána smrti

Země se otevřela
větrem špěl pach spálených duší
Země se otevřela
tep jejího srdce hluboce buší

Příroda s výrazem topora od kram
v poledne vyšel měsíc
a hvězda tiše pláče

Prach se mění ve vodu
a voda zase v mramor
Je s vámi konec, konec!
Modlete se za mor

Mír ztratil na kráse
a podobá se kusu hedru
Už přetekl sud trpělivosti
a smrt chce svoji daň

Vybírá si po sebe
jen to nejtuchnější žrádlo

Pláč matky nezahluší
už ani výstřel zblázněných náseh

Lopata

Táta Rudu holí bije
Ruda na zem vzteky blíže

Mám vás všecky na háku
sítro půjdu z baráku

Seru vám na obklady
vratte mi mé doklady

Natka zlostí omdlívá
dědek žalmy zazpívá

Kopali ji do hlavy
aby ji zas probrali

Všecko spískala lopata
táta přibíl Rudu na vrata

Ráno svůj duch rumem vspruží
sítro bude výkup kůží

Nechte maličké

Povídá mi kamarád
pojd se mrknout na grandát
Hráli jsme s ním volejbal
košíkovou a tak dál

S vyceněným rypákem
pyrotechnik s padákem
na paloučku přistává
"To je děsná zábava!"

Podej mi ten míček, kluku!
chceš mít jak já jednu ruku?

Tak jsme mu ho odevzdali
šlehla rána! Pán se vzdálil

Nadarmo nás varoval
po kouskách se pakoval

Tajemný sarad v Karpatech

Tonda na pasece pase husy
máma skočí po krku, kolenem ho

Táhni hajzle z chatrče zkusit
nemáš na to vzdělání, abys psal

Tonda to vzal přes Karpaty
usadil se u katovny
Tam na provaze šťastně visí
Vianův hrabě Visí
a nohy mu žerou krysy
ale páchne, hrabě Visí

Studený je jako z formy
oběšen dle státní normy
Tonda vytáh destilát,
aby přerazil ten smra d

Bez štěstí

Zvracíš si Jeníčku
zvracíš si na štěstí
Servals mu z hlavy skalp
věštím v tom neštěstí

Blues žluté marnosti

Operace, operace,
bílé kaštiny bez legrace

Šéf má skalpel v malíku
sestra je však magorem
neboť místo v kyslíku
má svou práci pod chlorem

Abstijedi

Abstijedi se mě báli,
že prý žeru cyankáli

Ano, mám jed pod jazykem
jak je na Chabaňách zvykem

Když proti mně zakročí,
flusnu- a jsou bez očí

Vůně krvavého jara

Táhlo k jaru, koncem simy
provětrat se vyšly plyny

S difosgenem na čele
sabíjely vesele

Hodina pravdy

Žraločí tlama plná bajonetů
hlava bez mozku
tělo bez srdce
na očích klapky
dech má pach síry

Gotika, renesance
kostel bez zvonice
mír, emancipace
obezita, rovnoprávnost
všechno je to svinstvo

Práce z donucení
žerem z přesvědčení
špatné vysvědčení
hnus a špína

Vládne nám padoucnice
má rážový líce
o svobodě zpívá
pokorně saje z ruky
krev našich druhů

Sen to není
čekám probuzení
možná jednou přijde

Tašný vůl

Na hlavě popel víry
na krku řetěz otroka
upřeně zraky krvavým
dívá se na tu špínu
s výrazem kamenným
tahá káru plnou hnusu

V nose kruh potupy
na nohou okovy ho pálí
a rvou mu kusy masa z mohutného těla

A v dáli jako zvon pokory
dunivě znějí cizí děla

Omámen hladem, žízni po svobodě
vrhá se s károu do propasti
Cítí se svobodný a volný
srdce už nemá v pasti

Lidé si řekli Byl to jen vůl
a dál si nechají vtírat do očí
řezavou sůl

Ohlédnutí

Stojím v rozpáleném písku
necítím teplo ale led
Hledím na mladou zelenou vísku
a snažím se ptákům rozumět

Hledím do zrcadla
na cizí tvář
které obrys dává
měsíční zář

Ležím si na posteli
na těle mám husí kůže
sahám po láhvi
a dávám pít neznámému muži

Vidím černé svícný
a křičím do ticha
nad hlavou jako gilotina
visí má vlastní předtucha

Sním o modravé obloze
a o zpěvu ptáků
přeji si zemi plnou radosti
a hlavně bez plakátů

Přeji si zemi radosti
a zemi plnou smíchu
kde k tvému chování
nebudou mít pokaždé
jen trapnou připomínku

Tak přemýšlej

Šílený vozič

Dítě na kolejích
kouká kolům do očí
otec jeho šílený
vozič dráhy přidružený
ho tu takhle zanechal
na potomka se sprostě vykašlal

Mamka doma vaří fazole
se v popelnici vybrala dole
těší se na své dítě
netuší, že otec rozhodil
smrti síť

Dítě na kolejích
hlavu na dvě půlky
táta na vozíku sedí
tlačí ho kulky

Dneska nové dítě
vyrobím si
ale to už vozíček
se schodů se řítí
Urazil si hlavu o roh
nebude to děvče- ani hech

Všechno už je v prde...
v podchodu

Rakovina

Ó ty krásná vysvoboditelko
ty strachu majetných

Plazíme se za tebou
a líbáme tvé dlouhé nohy

Vem nás do své náruče
a obejmí naše šíje
svými pařáty

Ty matko strachu
otče vyděšení
vnuku ďábla
Nastal čas, kdy živí závidí mrtvým

Kdy naše hlavy jsou vykastrované
a naše srdce bez citu

Vem naše děti pod svá křídla
ať se netrápí celý život
žizní a prázdnotou

Ó ty vládkyně dvacátého století
rozdej i nám po kapce své přízně
a nenech trpět dokonalá zvířata,
která si říkají lidé.

NE, VAŠKU, TO NENÍ
POPELKA, ALE KŘESKA
○ HRUŠKOVÁ, DOŽIČKA
○ ŽD ŽLUŠOVICE!

Zakletá popelnice udušená zvratkama

Za 24 stanicemi BV, za 64 VNM stála u národního výboru stará, smutná, rezavá popelnice. V zimě jí bylo zima, v létě horko a na jaře na ni chcali psi. Tak se stalo, že se uzavřela sama do sebe a přemýšlela jen a jen o žobžu.

Až jednoho večera se z místního restaurace vypotácel, klopýtavým plihem silně podnapilý předseda SSM. Vzápětí se nenápadně, se strážným řevem připlížil k popelnici a otevřel ji.

Popelnice se radostí zarezavěla a doufala, že ji políbí a bude z ní zase kulhavá dojička Mařenka, kterou slý předseda JRD Vojtěch Motyka zaklel v popelnici.

Ale spletla se, holka!

Předseda se do ní za halasného dávení vyzvracel a jelikož jí nikdo neposkytl umělé dýchání, tak se nebohá udusila....

/ pohádka se sbírky "Budulínkův popelníček" /

Dítě z kompostu

Anča křičí, uhlí drtí,
je to porod přetěžký
V hubě kroupe pohrabáček,
Tonda křičí Ančo, tlač!

Tři dny už tak tajně rodí
dítě nechtěné
ale dítě je to svině,
vylézt ne a ne

Tondu už to nasralo
popad sekýru
a ztropil Anči císařský řez

Anča leží ve sklepení
mlátí hlavou o topení
Tonda už ji nevnímá,
ona v křeči umírá

Dítě popadl za nohy
a pra štil ho lopatou
provždycky se vyseru
na tu kundu chlupatou

A dítě hodil na zahradu
přímo do kompostu
a pospíchá do hospody
zahrát si kanastu

Hlas mého žaludku

Z dále slyším temný hlas
Nedal jsi mi nažrat zas
Zvracím játra kamenná
která se mi urvala
Játra s krvavou příchutí
žaludek zase nasytí

Koušu játra, krev jen stříká
v hubě je přežvýkám
potom těžce polykám

Žaludek se nasýtil
tep srdce se uklidnil

Jenom nevím,
co dám do huby
ať sežeru všechny svoje vnitřnosti

Který blbec vymyslel
ten zatracený žaludek

Syfilis

Nemůžu do huby nic dát
začínám se rozpadat
kudy projdu maso ztrácím
na vyděšené pohledy
strnule se mračím

Je to k zlosti přátelé
jindy zase veselé
ztratit třeba prsty

Slepou dívku vroucně líbám
chodci plijou na mé nohy
doma je řádně olížu
nažeru se po chuti
že ludek mě donutí

Nemůžu se ani pohnout
ruce už mi uhnily
od pán těla nemám nic
jen páchnoucí kosti

Trápil jsem děti rád
syfilis mi nedá spát
Večer asi zdechnu

Tragedie Ludvíka Hrabala

Ludvík Hrabal stojí v práci u svého zánovního, 30 let starého soustruhu a přemýšlí. Šest let je ženat, vcelku dobře nešťastně. Zaběhlý stereotyp se mu už omrzel. Všechno je pořád stejné, říká sám sobě.

Ráno vstanu, vypiju si čaj, vyliskám děckám a jdu do práce.

V práci uvidím vytřeštěné oči napolo šíleného mistra, který s hrůzou očekává, co zas provedu. Neboť podle něho i skutečnosti, na co sáhnu, buď si něco udělám, nebo to zkurvím.

Ludvík Hrabal má na svém kontě již několik újmů na zdraví. Už ve svých 6 letech propíchl babičku vidlemi, protože mu nechtěla dát napít piva. Jeho rodiče z toho udělali tenkrát nešťastnou náhodu/ jeho otec byl fízl/. V práci zapnul jednou vertikální frézu zrovna když pod ní byl údržbář. Vůbec mu nevadilo, že mu to urvalo obě nohy /sta ne se/. O několik dní později vypíchl bezpečnostnímu technikovi levé oko. Závěr je takový, že Ludvík Hrabal žil izolovaně v závodě, izolovaný od ostatních provozů. Měl svoji vlastní dílničku, kde po celou pracovní dobu svítila nad dveřmi tabulka - NEVSTUPOV AT-RIZIKOVÉ PRACOVISTĚ. Nikdo ze závodu se tam neodvážil, jenom mistr a ten ještě musel být silně nadopovazovaný. Tak byl v místnosti Hrabal sám se svým soustruhem, který už dávno nemá motor, protože závodní výbor ROH po pěti letech došel k názoru, že Ludvík může kurvit mate-

riál ručně a ještě na tom závod ušetří.

Po celkem úspěšném dni, kdy zlikvidoval tlakovými bombami svoji dílničku a ještě vedlejší WC, kde pisoár zabil ~~mň~~ uklížečku, která tam právě toho času močila, se vrátil domů, kde mu byla sdělena radostná novina. Jeho 2 děti mu se slzami v očích sdělily, že jejich matka a jeho žena Cyrila, spáchala sebevraždu / oběsila se/. Napadlo ho, že by měl zlikvidovat očitě svědky. Proto se vrhl na své 2 děti ~~xxxxxxxxxxxx~~. Nebylo to lehké. Napřed jim musel useknout obě nohy a ruce, potom je celkem pohodlně uškrtil. Teď se zamyslel a řekl své ženě: Cyrilo, za celý život jsem měl syfilis, kapavku, psinku a Tebe. Psinku jsem dostal proto, že jsi mě neinspirovala, a proto udělám první dobrý čin ve svém životě. Já tě Cyrilko odřežu. Ale nejprve vzal sekyru a prudce ji sekl do hlavy, až vystříkl mozek na kdysi bílý strop. To kdybys náhodou byla živá. Rozmáchl se podruhé a trefil sekyrkou 2 metry vysokou traverzu, která stála za ním opřená o kredenc / traverzu zcizil v JZD/. Traverza se na něho s rachotem sesunula. A tak děti byly bez otce, žena bez muže a mistr se radostí zbláznil a musel být hospitalizován v místním sanatoriu.

A TAK TRAGICKY SKONČIL LUDVÍK HRABAL

PONAUCENÍ :

N ikdy neopírej traverzu o kredenc !!!!!

Šilhavé dítě

Před obchodem dítě sedí
do výkladu smutně hledí
v hubě se mu honí sliny
na ty všechny laskominy

Matka ho tu zanechala
co si má teď počít
Šilhavé je vymazané
neví k čemu ruce jsou

Chvilí tu tak leží
pod nákladák běží
cítí jak ho ruce drží
šilhavě se podívá
a čte nad strží

ZA MŮJ A LEPŠÍ ŽIVOT

Tak se mu hned chcípá líp

Štěstí je jáma plná hnoje /punk/

Štěstí je jáma plná hnoje
a já se na ni dívám vstoje
Všechno dobré nám slíbili
a tím cit náš zabili

Už nemáme hrdost
cit jsme ztratili
a lásku už vůbec nemáme

Umíme jenom hlasovat
a poslouchat
a nikomu nevedí
že děti mé
nemají co žrat

Tak tu hledím vstoje
na to štěstí plné hnoje

A doufám, že brzo chcípnu

1.3.

Zemřel Malíř

Okroužkování holubi

řeči kondolence
zírají do hrobu
na Picassa
na černé
kubismy rakve
na na na na
na na na

A hudba

by měla být
smutná.

...na autogramiádě

s paletou

u moře

na výstavě

v Guernice

s kyterou

u krbu

se zatlačenýma očima

2. Pohřeb

Sychravý pláč

pro jistotu

a mlha
a nad mlhou slunce

Vedena kolosy
v sáhvatech chrčení
z hrdla
pisklavý dech

a kříže
a pod kříži

Monotónní
s nehranou tragikou
bez Pravdy .

To je to

Bědovi

/ k návratu ze tmy/

Hýbat věcmi
malovat světlem
čarovat
Do okouzlení
A pak
Nechat kouzlit se sebou

světlo

.

za džinem z láhve
po délce zářivky
a dovnitř
V třaslavém vzduchu
mezi zdvojeným písmem

na klenutém stropě
v duhových barvách
s cínkoten
U měděných mravenců
v budíku za královnou

na zlaté desce
s trikovým záznamem
smíchu
Znásilněný Muttiovou
chachám se na letišti

tma

.

Big-bea tová metafyzika
tríklaksonový hukot

V pátém uchu

houpacího Vesmíru
na opičí dráze

Nahluchlá Babočka Ledník
připíchlá k bubnu

V rytmu

strásá barvy
do kecek automatického bubeníka

Jsem pikantní pochoutka
Bítek
To je to

světlo

.

Big-beatová metafyzika nahluchlé
Tříklaksonový hukot připíchlé k bubnu
V pátém uchu V rytmu
houpacího Vesmíru strásá barvy
na opičí dráze do kecek automatických
bubenů

Jsem těžko stravitelný
Hořčák
To je to

světlo

Kryštof usmrkanec

vytržené
Prázdné
s esentálu duše
Časované na šestou
odjištěným budíkem

Krhavý pohled
na první skicu
Impotentní
Vykleštěnou spánkem

Voda

Odraz ve skle

Utopené lodi
zornic

Kruhy

.

Kryštofe

Za dveřmi je ještě
jedna Amerika

Caesar den
s mléčnými zuby
zlehka se opírá o zeď

Majestát
bez hranaté brady
S nudlí u nosu

a vedle prorok
Harmonika povzlykává

Usmrkanec pokukuje
na jeho bosé nohy

a usmrkanec se pochichtává

" Ahoj

v šedi "

Harmonika
prorok se rozesmál

" Chmm "

" Chameau

.

nechám prach na brýlích
Třpytí se v něm
slunce "

Galerie Obrast
a soch

Šoupavé pohyby

Záchvěvy bez hnutí

Sochy	Postavy
Barvy	Tváře
Oči	Dívají se

Některé
Vidí

slyší

hudbu

Slabší než zvuk

neslyšenou

Krásnou

Harmonii

odplula z hubených linek

osnov

Napsané

" Ach"

je třpyt
bižuterie

Zbytečné na krku

Ženy

Ticho

Právodce odešel

Obrazy ožily

Pohledy se lesknou

Nodra

x x x

Komu se nelíbí
že píšu blbosti
ať si pukne od zlosti

Moje pitomost
plodí zlost
moje blbost -
radost

x x x

Protože si nerozumím
nemohu rozumět jiným !

x x x

Jenom jeden za mě za platí
a to já !

x x x

Jsem mladí na to
aby jsme vzpomínali
ale staří na to
aby jsme onanovali

x x x

Válka - bijte ho !

Mír - pijte ho !

by mě snědli

V případě napadení
si říkej
nic to není

V případě chemického ohrožení
stále si říkej -
nic to není

Teprve při jaderném výbuchu
až zalehne ti v uchu
pozdvihni ruku
a zařvi v duchu
Tak to teda ne
pane Reagane !

Ale teď se na to vykašli
ještě to není tak špatný
A potom už ti to bude stejně
hovno platný

Každý den někdo schází

20 zastřelených

12 utopených

13 mrtviček

10 umučených

32 zabitých

3 uškrcení

8 ztracených

15 neznámých

..... Každý den mrtví schází
s rakví se spustí i muzika
a nářek a hroudy naházejí
na
20 zastřelených ...

x x x

Den za dnem
jdem až padnem.
Rok za rokem
svinským krokem.
A krásný řeči z úst těch co hřeší
cestu nám lemují
přes těla těch co milují
Den za dnem
jdem až padnem
Rok za rokem
jdem, jdem, jdem, jdem

x x x

Minule smutek
dnes hněv
třesoucí ruce
zpěněná krev

Cukr a bič
libové maso
kopanec do žeber
nevíme za co !

Vita

Pískání

Pískání

Do tmy hudba

panelových domů

Bolesti rodiček

hádky rodičů

Séluje každá žilka mého těla

každý záhyb mého srdce

paže

Svět by se měl probudit...

/ Pojď ven

mohli bychom se líbat/

Zkus to přihustit, Mozarte...

Pískání-

- Poslední volání

Trocha sexu

Všechno se točí kolem žen
jak na velikém kolotoči
oddanost, svůdnost nenávisť
a dolů padají jen svrásky

Pokušení

Pokušení
vrní se na stoličkách
zakouřených lokálů
a někdo se s ním objímá

pak jdou ruku v ruce
zase na rundu

Potkal jsem člověka...

Něčím hrozně smrdíte !
Že smrdíte pořád ?
Že je to přirozené ?!
Vážně nevím

Asi to bude
výchovou

úprava: H. Ch

Slova

Přít !

Odněkud je slyšet slova
ostrá a krutá
jako z olova

Vynášejí spánek z domů
nám
a ještě komu ?

Odpovědnost

Sprcha slov
vášnivě poskakuje na mých rtech
Odpovědnost / ta děvka /
mi pořád bere svěží dech
Stále mi strká pod nos
něco jako " Ber to na zřetel "
A kvůli jejím připomínkám
smysl mých vět uletěl

Poznání

Přidrže děti když padají
na pády zvyklé být nemusí
- i když -
pádem se člověk naučí
že štěstí mu nezaručí
vymetený chodníček
z dětských písniček

Vánoce

Rozkrojili jsme jablíčko
spolu
nahoru a dolů
letíme

Svíčkami rozzářili srdce
komu
sedíme spolu
padáme

Radostí zakryli jsme tíhu
dobu ?
propána - znovu
mlčíme

Až posledních pár kapek ...

Až posledních pár kapek
slatistého moku sklouzne mi do hrdla
pak se možná ohlédnu

Po konvojích Žižkových vojsk udatných
mladíků
oficírech slušivých obleků
Po Máchových milencích v máji
lidech z Hrabětových blues
kteří pro něco zráli

Obrázky rozvěsím do černých bytů
tam možná zazáří, zazáří svobodou
bez svých obdivovatelů

Posnídal jsem dneska malinovou šťávu
byla krásně růžová jako život
a přesto mi celý den bylo blbě

Až posledních pár kapek mého života
se rozteče a zavoní
pak se možná ohlédnu

Něž si vezmu jinou

Říkej mi lásko, prosím
ještě chvílku
než řeknu Ano své budoucí ženě
A od Tebe chci slyšet
že mě neopustíš
Že ne? Že ne !

Poezie

Jalový řeči
Jalový skok
Jalový rým
Jalových slov

Válečnicko-spartakiádní

Trrr a ratata
nestřílejte Poupata !

x x x

Nastavit tvář !
Povinně !
Nechat se fackovat láskou
...občanskou !

x x x

Nekřičím proto
aby šlehal oheň
slavnosti lásky
se končí popravou

Křiku bylo dost
jen tiše tiše si vzpomeň
že partii nemáš
nikdy prohranou

Nechci se vyhnout
shoubnému boji
o Tvoje vnady

Jenže ten boj
boj bez soupeře
by asi neměl grády

x x x

Do sterilních obvazů
ať nenachladnem
do pevných provazů
ať neodejdem
Do černých peřin
ať nevidíme
do hrobového ticha
ať nemluvíme

Do maskovacích hadrů
ať necítíme
vezmem to zadem
pak uvidíme !

CO SI PŘEJEŠ
NA VÁNOCE,
PEPIČKU?

UMŘÍT,
MAMINKO

De budoucnosti

Odrazem padám hluboko
za lidskou duši
ortel moru skládám

"Čestně a nikdy jinak "
křičí do prázdna dnů
ampliony rozkazů

Od těla blíže k srdci
od srdce blíže k pravdě
Jámy pohlít všední
co podobá se zlu

Odrazem padám hluboko
za lidskou duši
morově pravdivou
a odvážně zlou !

X / OI/

Pod obrazem Madony
potkaly se stíny
na rukou mozoly
od vlastní viny

Pod rouchem Madony
pozvedli číše
a pili
letěli výše

Pili a plakali
spolu se líbali
chvilku trucovali
chvilku se hádali

Vysvitlo slunce
je čas se odhalit

Uštvaní malátní
po chvilce štěstí

Jeřkolev Štětksin Modrý

Láska jedna

Obejmout tě je stejně nemožné
jak obejmout Chepsovu pyramidu
která má už jen minulost

Milovat tě a být nemilován
v šíleném světě zakaleném šedí
je horší jak hrozen být psovi kost

Tvé kroky mně přivádějí do extáze snění
a chorobný mozek se zmítá v jiných dimenzích
edokáže myslet, neumí říct dost

Ve svém běsnění jsme zbořili
všechny mosty jež k nám vedly
zbyla už jen lávka, snad poslední most

Dáváš mi modrou laň, kotvu
jež nás snad v budoucnosti spojí
však rány stále otevřené
se jen zvolna těžce hojí
za vše ti dík, díky...

...

Vyznání lásce jedna

Mám tě tak rád,
že vrazím ti do krku
ostnatý drát
 má lásko

Ať má láska vzlétne výš
budeš mít v žaludku
násadu lopaty či rýč
 má lásko

Srdce mé jen láskou hoří
já jednu představu mám
jak nůž můj se do tvého masa noří
 má lásko.

Melancholie z lásky jedna

Když hovno miluje
všude jen prší
a plno zrcadel střepů
a hovno se suší

...

a my jsme tak hluší

Důsledek lásky jedna

Mám veselou náladu
jako mrtvý u ledu
který ví, že je pohřben
pro přátele s příbuznými pro všechny

Mám veselou náladu
jako moucha na lepu
jako kotě ve vodě
jako hovno v záchodě

Mám veselou náladu
teď jen jedno chtěl bych mít
pěkně ostrou břitvu
pěkně ostrou pod bradu

Rekapitulace lásky jedna

Vzlet

Kruhy pod očima kouzelné prstýnkování
probdělé noci s tebou
Omamný pocit volného letu
úcta, láska a bláznovství.

Pád

Nedočkavé čekání
/které se dočká, nedočká/
A jeden a sto tisíc vrahů
stačilb slovo a jejich výsměh v očích

Ne

úprk před jejich pohledy
do svatyně hledat spásu
však slovo týrá a týrá
jejich pohledy vyvolávají otázky
a pak
nejisté čekání jako na smrt
se strachem zní

Komprese zvířených pocitů
a běh od stěny ke stěně
a chvilka klidu s údivem nad sebou
a padající zdi

Chvilka oboustranné tyranie
otázky, které zůstaly bez odpovědi
a odpovědi
které zůstaly bez tebe.

Strach v prázdném nitru
plní se a čekající na naplnění
toužebně očekávajíce
každý tvůj úsměv
tvé naznačení a pochopení

Prázdnost strach a úzkost
prázdnost strach úzkost
prázdnost strach úzkost
Spousta prázdných pohledů
moc je jich moc
spousta
Prázdnost strach smrt ?

Je a není

Fiaová kostka
v nekonečném modru
a v ní velké díry
větší nad tu kostku

Velký stydký pysky
a já v nich mám hlavu
v hlavě díry kostky
v nekonečném blahu

Nekonečné body
které mají barvu
nekonečné hroby
v nekonečném strachu

A za body kostka
z díry kostky ven
něco na mne padá
budu pohlcen

V bodě vězí hlava
a bod v díře je
kostka díru svírá
kostka v hlavě je

Prapodivné vzory
kostka díra body
leží za očima
klíčem otevřena

Tramvaj

Bylo půl čtvrté, takže dopraví špička. Po okraj naplněné autobusy odvážely velké houfy lidí sem tam.

V tramvaji, na kterou se soustředíme, stěží pronikaly molekuly vzduchu mezi lidmi. Velké mračno lidí se zde šlapalo na údy, prostě si nadávalo slintalo, mačkalo se, kroutilo, chrchlalo, smrdělo, dusilo se, chvátało a tak dále. Toto mračno můžeme rozdělit na tři podskupiny lidí:

a/ jedoucí ze zaměstnání

b/ jedoucí do zaměstnání

c/ důchodci

Podíváme se zblízka na třetí podskupinu lidí, na důchodce.

Tito tvořové, jenž opouštěli svá hnízda brzy ráno aby si užili idiotské melancholie Prahy, vracívali se nejraději právě kolem půl čtvrté, když byla dopravní špička. Tato individua si v tlačení li-
bují, neboť normálně do styku s lidmi nepřijdou. Při takových příležitostech se můžou dávat za vzor mladším, jací byli oni silní v mládí, krásní, zdraví, prudce inteligentní, slušní, no prostě mohli v tlačení vesele moralizovat. Obvykle zabírají dvě sedačky. Na vnější straně sedí oni a na vnitřní jeich taška narvaná až po okraj jižním ovocem, které zanedlouho shnije a oni ho vyhodí do popelnice. Velmi rádi překáží ve dveřích, při výstupu nebo nástupu a těší je myšlenka, že oni tu jsou, podle kterých se musí řídit dav.

Myslím, že jsme si dobře vykreslili důchodce a navrhnějí, abychom se zase vrátili k příběhu.

Takže po okraj naplněná tramvaj se blížila k zastávce a zpomalovala. Na ostrůvku již pěknou chvíli postávalo stádo lidí. Jakmile tramvaj zastavila, otevřela dveře, celá stádo se pod tlakem 50 atm začalo rvát dovnitř, až se na kapotě tramvaje začaly objevovat vybouleniny. Poslední nastupovala stará babizna o holi, kterou výhradně používala na klestění v davu. Ta simulantka se procpala do tramvaje a stoupla si na jednu ženu, které měla na klíně dítě. Žena byla očividně unavená, ale toto babizna nebrala na vědomí, asi po 15 vt. začala vypouštět ze svých bezzubých úst, z kterých jí táhlo jako z kanálu, lavinu nadávek a různých moralizujících vět. Na ženě bylo vidět že má jistou snahu vstát, ale když se jí to nepovedlo, začala babiznu ignorovat. Tohle babiznu domíchlo nejví. Začala ubohou ženu s dítětem bít surově holí. Žena začala křičet bolestí a dítě upadlo do bezvědomí. A tu se jako spasitel odněkud vynořil jeden hodný pán a skopl babici jedinou ranou k zemi. Ta chvíli chrochtala a svíjela se v křečích, ale když ji hodný pán kepl do spánku, tak přestala. Pak uklidil ženu, omluvil nehorázné chování toho tvora a pozval ji dop jedné útulné vinárničky na dvě deci. No a tak nám náš příběh skončil happyendem.

Momentální stav I

Stesk malíře
po ztracené paletě
A na zemi halíře
u nohou bezrukého

Bohatý chrám
již zemřelých bohů
a prázdný rám
Leonarda da Vinciho

Momentální stav II

Uctívám křivolakou uličku
Uctívám hrbolatou cestu
Času jak můžu se vyhýbám
dni šedi bez odlesku

Subjektivní samota

Kapající kapalina
zněla z úst přítele
nevyfocená dívka
a doznívající slova
v zastaveném čase
a jakási zvláštní úleva
v které plavu - snad se potkáme

Kapající kapalina
anebo slzy
kterémstékají po kamenitém svahu
který je potažený šedivou trávou
z roztrpeného sametu
a utopen v podivných slzách
se ptám co chceme

Síla strachu

Schody se míhají
v šíleně rychlém tempu
kroků a život
Ty schody
jenž jsou tak nekonečně dlouhé
Pudový útěk života po nich
Proč, pročpak žít?
Stůj!
Ne, nezastavíš
Ne, ty běžíš dál
ve snaze urvat vteřinu života navíc
Žene tě tvá naděje
Fata Morgana
a zvířecí pud - ostnatý drát
Žene tě tvá vidina za vidinou

Nevyhnutelnost

Fabrika
to je to
s čím se tvá duše potýká
Pět naučených pohybů
pak dáš si pivo v ohybu
to je tvůj celý den
tvůj celý den takto naplněn

Pojišťovací paradox

Ležel jsem naposteli šťastný a naplněný. Pozoroval jsem místnost, která byla plná tajemných stínů a jen tak velmi vlažně jsem přemýšlel o životě, jak je vlastně velmi krásný. Eva ležela vedle mne a povídala takové mlé hlouposti. Otočil jsem se k ní a políbil ji na růžovou líc. Ona se ke mně přitulila a já pocítil její horké tělo a vonný dech. Pohladil jsem ji dlaní po jejích havranních vlasech a polaskal jazykem malinové rty. Objali jsme se a začali vášnivě líbat. Tiskli jsme se k sobě v marné snaze do sebe vniknout, Drásali jsme rty do krve a vzlétali v pulzech rozkoše. Levou rukou jsem sjel ze zad na malebná tvarově dokonalá jedinečná prsa a začal je hladit. Mezi prsty jsem něžně mnul vztyčené hroty barokního absolutna. Ruka mi sjela k bokům a Eva nepatrně odkryla přístup k jeskynce pod Venušiným pahorkem. Zlomem času jsem ji hladil na vnitřní straně stehna a moje ruka se náhle ocitla na podbříšku, který se jí lehounce zachvěl. Bříška mých prstů klesala níž a níž, až ucítila lehtání chloupků a pak vlhkou bránu slasti a rozkoše. Eva vydechla, když můj prostředníček vnikl do jejího nitra. Přitiskla mne větší silou k sobě a chvílemi mezi prudkými výdechy hladila mou hlavu. Její ruka se začala pomalu přesunovat z tváře na prsa a klesala či vlastně stoupala k mému epicentru, lechtivé a bolestné rozkoše. Vítal jsem její prsty, jak ve mně rozehrávají symfonii hřejivě slastného v rytmu srdce vybuchujícího tlaku. Její ruka dospěla až k mé samčí pýše a začala se lehounce pohybovat. Přivíral jsem oči slastí a viděl vybuchující gejzíry květin rozpadající se v barevné nicotné body které se sloučily a já viděl Evu, která od sebe odtráhla nohy v důvěře ke mně. Pomalu jsem do ní vnikl a pomalu jsme se blížili k vrcholné extázi, když tu

se s třeskotem otevřelo okno a dovnitř vskočil pojišťovací agent. Měl modrozeleně podlité oko, pod nosem krápníky zaschlé krve, čelist až příliš vychýlenou k levé straně a u šedého kabátu utržený rukáv. "Prosím, zde jen stačí podepsat a větší, nu starostí máte z krku", drze promluvil. Stručně jsem mu odpověděl vrženou vidličkou, která mu roztránila lebku. Padl na zem a zůstal nehybně ležet, což byla příhodnější chvíle pro to, abych vstal z postele a vyhodil jeho nehybné tělo z dvanáctého patra oknem. Bedlivě jsem pozoroval, jak se jako shnilé rajče rozprclo o dlažbu pod oknem. A opravdu. Rozplcl se poměrně dokonale, a to ve chvíli, kdy se tři pětileté děti vracely domů. Děti to očividně rozveselilo, neboť se chytly za ruce a začaly kolem bývalého pojišťováka tančit. Veselě při tom povykovaly a zpívaly radostnou písničku:

Mrtvá je mrtvola
my tančíme do kola
zvesela do kola
když je tady mrtvola
hej hola, hej hola
zatuchlá je mrtvola.

Tančily asi půl hodiny a veselá zábava by mohla pokračovat ještě dále, kdyby je despotický otec neokřikl, abyšly domů. Rozradostněným dětem senechtělo, a tak je rodiče pbbídlj gumovými hadicemi. Po chvilce děti uposlechly a se sklopenými hlavami se odploužily s rodiči do protějšího domu.

Sen ?

Já kráčel po ulici
a našel jsem mozek
Já našel ho v rakvi
a rakev v márnici

Byl sněhobíle čistý
já uklonil se k zemi
a na světlo ho vynes
ven z rakve z šera na ulici
A tam stál dav dřevěných palic
a zvracely prázdno na papír
a házely kamením
já náhle zahlédl jsem stín
a dav klekl
však já neklekl jsem s ním
já bez naděje odešel

Pak pozkal jsem přítele
a mozek do dlaní mu vložil
já čekal úctu a nadšení
já nevěděl jak se mi odmění
na zem ho hodil
a prázdno pošpinil

A hlavu do klína
schoval jsem k mámě
a zahodil smutek
vyplivl žal
Do dlaní mozek
já vložil jí jemně
a dlouze do očí pohleděl

Jak láme se hůl
lámal se i pohled
už nebyl vlídný a mateřský
byl ~~ž~~skou smrští i lavinou
bezedné tupé zlosti
Tu krásnou vůni opojnou
zrosené noční trávy
já uctil před domem
domovem tvým, mami,

Teď napsal jsem básně
a dostavěl hrobku
pro sebe i pro tebe
prázdnou uctěný mozku.

Naturalistický pohled na Prahu

Rozkošné svítání všedního dne
Dav lidí jdoucí nasraně do práce
Pitomí ptáci řvoucí na stromech
Deprese spěchu denního života metropole
Obloha, která dává Iluzi štěstí
Všude plno dezorientujících sraček
Co dodat!

Obrovské kolo které se otáčí
a z kterého ční dlouhé tyče
ke kterým jsou přivázáni lidé.
Někteří poklusávají v rychlosti kola
někteří jdou a jsou občas taženi
a někteří se snaží sprintovat
ale pouze napínají svůj provaz
Jeden z nich je vlečen
Snaží se postavit na nohy
ale jsou příliš slabé
Po chvíli se vzchpí
vytáhne se pažemi na tyč
a sedne si na ni
Jiní, co ho vidí
se ho snaží srazit
z tyče dolů.
Nakonec se jim to podaří.
a člověk je
opět vlečen.
Přítáhne se.
z posledních sil pažemi
a chvíli poklusává
v rychlosti kola.
Zahryzne se zubama do provazu
a nechá se vléct.
Provaz se zanedlouho přetrhne
a člověk se odkutálí o kousek dál.
V klidu pak vstane
a odchází pryč.

Grafický obraz

Bolení v břiše

A jako každá matka se snažila svému dítěti zajistit budoucnost. Jak dítě, tak i ona, měla na vnitřní straně stehna u rozkroku razítko určité barvy a s určitým znakem a s pořadovým číslem, které jí dovoľovalo hledat pomoc u lidí se shodným razítkem, ale s jiným pořadovým číslem. Mocdobře znala lidi, kteří ji měli pomáhat, měla je všechny dobře zařazené ve své domácí kartotéce a nejednou jich dobře využila. Vzhledem k talentu svého dítěte vybrala z kartotéky člověka, který byl v zemi Magorace uznáván jako nadnárodním chudožníkem. I tudíž matka dobře vychovávajíc a starajíc se o své dítě, šla ukázat své razítko Magoriánskému nadnárodnímu. Dobře spolu u něj pohovořili, pojedli a popili a ona pod tlakem času jala se ukazovati své razítko. Ona mu ukázala razítko i on jí ukázal své razítko. No a za nedlouho měla razítka k sobě blízko, velice, převelice blizoučko, no a dítě mělo požehnáno.

Je tak

“
Houpavá cesta vlakem odnikud nikam a přece zpátky. Mám pocit nesmírné stepi s cestou od obzoru k obzoru. Ta step, ten obzor, jež ve vás vzbuzuje závratě dalek a s modrou oblohou s kterou byste chtěli vzlétnout a plně užívat nesmírné volnosti a svobody. Stojím uprostřed té cesty a ode mě se vzdaluje člověk. Je dál a dál a já mám v duši tak prázdkno a tak teskno.

Takový jsem já

svědicí hromádka
pomalu hniјícího masa
až po okraj naplněná komplexy
tak to jsem já

baráček iluzí
který v sobě chovám
se pomalu hroutím
a já si udělám nový
a ten se bude také
pomalu, pomaličku hroutit

svědicí hromádka je zavalena hromadou
nejrůznějších požadávků
které nikdy nesplní
a tvůrci té hromady
hromádku zlynčují
a ona zasmrdí
a stejně nesplní

a pak
se jako bahno
z vypouštěného rybníka
komplexy vynoří
a jak zahoří
změní se v deprese
deprese za vředy
a vředy v obrazy
a nebo v nějaké
stupidně idiotské
hloupé říkanky
tak takový jsem já

Moudrý postřeh vynatý ze Serhomilovy závěti
"jak naložit s komplexy"
a s přemoudrou poznámkou ke konci

Seru a zvracím na papír, tak jako na mne sere
a zvrací život. Pak svůj upravený výměšky házím
do tváře lidí.

Někdo to dělá jako jáa jiní někteří přímo vy-
měšují do uší svých blízkých nebo komukoliv,
kdo se naskytne. Mnozí jiní někteří zase stráví
všechno a pak nehorázně smrdí, další se vypráz-
dní do prázdna. Najdou se také tací, co své srač-
ky pijí.

Všichni se svýma sračkama holt děláme co umíme
a jemného možností co snímí. Tak je například to-
píme, řežeme je, křičíme je, píšeme je, malujem je,
drogujeme je, trávíme je, věšíme je, fotíme je, te-
sáme je atd.

Jak je vidět, je toho mnoho, co s nimi děláme, ale
je jich pár, co se štourají v sračkách druhých!!

Primátorské pionýrky

"Buď republiko, zdráva
a vzkvetejnám
atstoupátvoje
sláva až ke hvězdám"

recitovala asi 8 letá pionýrka celá rozechvělá
trémou. Skončila a přistoupil k ní primátor města
Josef Soukalík, políbil ji na tvářičky, phladil ji
po vláskách, pochválil její recitování a řekl jí,
aby na něj počkala až do konce ceremoniálu.

Primátor pak pronesl projev o významu této události a vyzvedl důležitost nově postaveného objektu a pustil na tribunu další řečníky a novopečené zaměstnance, kteří si dávali odvážné závazky. Poté co domluvil poslední z nich, primátor přistoupil k trojbarevné stužce, vzal do ruky ze sametového polštářku nůžky, které doposud držela jakási krojovaná osoba. Davu to zašumnělo vzrušením. Ano už se blížila ta dlouho a netrpělivě očekávaná chvíle, primátor přiložil rozevřené nůžky na ztuha a stiskl. Dav začal provolávat slávu, lidé blahopřáli a poláčávali po ramenou Josefa Soukalíka, když několik nadšených anarchistů házelo nevinné granáty mezi schromážděné. Ženy omdlévaly vzrušením. Nakonec se dav uklidnil ráznými obušky strážců veřejného pořádku, seřadil se do čtyřřstupu a šel si prohlédnout nově postavený hřbitov s nezbytnou márnicí. Zaměstnanci, přesněji řečeno hrobníci, se nenápadně vykradli pryč a roztrousili se po městě s dobře nabroušenými sekarami, aby splnili, co splnili. Jen asi dva sklízeli mrtvolu do márnice - následek útoku anarchistů. Ešele si při tom pohvizdovali, neboť práce jim šla od ruky. Jen je za-
brzdil jeden neukázněný stařík, který bědoval nad svou hohou, kterou již neměl a vůbec nechtěl s hrobníky spolupracovat. Mlčenlivě souhlasil až po půlhodině, kterou mu hrobníci vyplnili zábavným programem okovaných bot a lopat, vertikálně dopadajících na poddajné staříkovo tělo.

Lidé zběsile pobíhali po hřbitově, vše co mohli si prohlíželi a ohmatávali. Léhali si na místa budoucích hrobů. Největší nadšenci si kupovali rozsáhlé pozemky pro svůj hrob a většina z nich ihned po koupi spáchala sebevraždu. Mnohé rodiny, které neměly komu chodit na hrob, vybrali ze sebe nejstaršího, kteréhona místě zabili a pak až do večera truchlili nad jeho pozůstatky. Městem začaly proudit smuteční průvody. Rozběhl se obchod s rakvemi, svíčkami, s kondolenčními listinami, s kradenými květinami a ještě se spoustou jiných nezbytných předmětů, náležitých ke smuteční veselici.

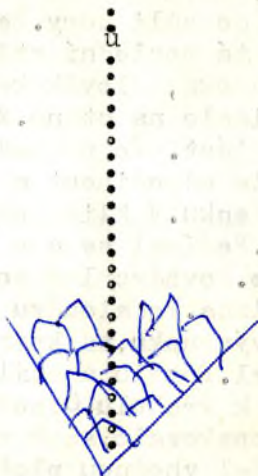
Primátor rozzářen nad úspěšným průběhem dne kráčel k místu, kde na něho měla čekat pionýrka. Nečekala tam. Nacházela se o kus dál ve frontě u právě otevřeného krámku se suvenýry smutečnými. Primátor Josef Soukalík k ní přistoupil, velmi něžně ji pohladil po zádičkách a zeptal se jí proč na něho nepočkala. Pionýrka sklopila hlavičku, zčervenala a velmi slabým hláskem odpověděla, že chtěla koupit nějaký dárek rodičům a ukázala na miniaturní rakvičku. Primátor se galantně nabídl, že ji koupí on. A opravdu. Nejenže jí koupil rakvičku, ale i hnátu umrlce ve skutečné velikosti. Eprodleně po koupi se vydali do kanceláře primátora, kde měla pionýrka převzít diplom a kde jí měla být napsána pochvala do žákovské knížky. Cestou pionýrka vytáhla z bleděmodrého kočárku nemluvně, které zkusmo umlátila umrlčí hnátou. Jakmile dorazili do kanceláře, primátor se svlékl do půli těla a obědnal u své sekretářky dva konaky. Ležérně si sedl na stůl a hned jak sekretářka konaky donesla, vrazil pionýrce jedeh)do ruky. Připil si s ní na úspěšný rozvoj pohřebnictví a k němu přilehlých odvětví. Řekl pionýrce, ať mu taká a prohlásil, že je v kanceláři přílišné horko a to jen kvůli tomu, aby si mohl sundat kalhoty a kytičkované trenýrky s červenými lampasy. Začal svlékat i pionýrku, která byla chvíli oněmnělá úžasem nad nahotou muže. Rozplakala se až když se jí Pepek snažil sundat tvířovou sukničku. Nervózní chlípník si zavolal na pomoc sekretářku, která mu s radostí a ochotou pomohla se svlékáním pionýrky. Nadržený primátor ovládaný libidem zvedl sukni sekretářce a vjel jí mezi nohy rukou. Sekretářka slastně vydechla. Josefův úd čekal slastně v pochvě sekretářky do té doby, než byla pionýrka zcela nahá. Celý poslintaný se pak vrhl na ni a věnoval se jí, dokud nezmodrala a černý jazýček nebyl bezvládně vražen v nosní dírce. Pak ji uchopil za ruky a pak za nohy vertikálně ji roztočil a po získání dostatečné rychlosti nechal hlavičku škrtat o žebra ústř. topen

Za dva dny poslal primátor rodičům pionýrky zprávu, o její náhlé smrti a peněžní obnos na utišení žalu. Jeho velkorysost byla tak velká, že pionýrce zaplatil pohřeb, pronesl smuteční řeč a se slzami v očích nad jejím hrobem a in memoriam jí udělil pochvalu do Žakovské knížky. Po pohřbu přišli za primátorem ~~pionýři~~ rodiče zesnulé pionýrky a nabídli mu do služeb své zbývající děti. Primátor Josef Soukalík slušně poděkoval a pravil, že jsou velmi laskaví, ale opravdu po nich nic nežádá a pohladil po zádech jakousi pionýrku.

Zde jest vyhrazena stránka pro slepé.

Člověk kráčel mezi skalami a měl velkou touhu spatřit, co se za nimi rozkládá. Kráčel a náhle spatřil skálu, která se vysoko vyvyšovala nad ostatní. Člověk se tedy na ni rozhodl vylézt. Zprvu to šlo snadno a člověk se lehce dostal do půli hory. Bez větších obtíží dospěl až k té poslední stěně, která byla kolmá a velmi vysoká, člověk ke svému podivení našel xk: lane, které viselo na stěně. Zkusil, jestli ho udrží a začal lézt. Po půlhodině v půli stěny si již musel déle odpočinout a sedl si tedy do skalního výklenku. V klidu odpočíval, když tu uslyšel hluk. Podíval se a v klidu pozoroval padající lane. Povzdychl a pokračoval dál ve výstupu bez lana. Pomaloučku v potu přenášel svou váhu z výstupku, na kterém stál, na průrvu, které se držel. Pomalu a stále pomaleji postupoval směrem k vrcholu. Odpočíval a lezl. A tak se to stále opakovalo až k vrcholu zbývalo jen pár metrů. Uzřel vhodnou plošinku, na kterou si stoupl a rozhlédl se. Zatajil se mu dech nad uzření malebné krajiny, která se rozkládala za masívem. Hleděl zasněně a cítil neuvěřitelné štěstí, když mu uklouzla noha.

Čtěte pozorně, psáno pro Vás

Ú l e t několika dnů s galimatiášem minulosti,
přítomnosti i budoucnosti, s podvědomým poděko-
váním na konci s nějakou tou poznámkou a z naz-
řením na několik i zcela jeden soukromý mimovol-
ní mozkový Úlet.

DADA

křičeli trpaslíci

když uzřeli

napětí lezce

před pádem

Komentoval koktající komentátor
pomlčka i dvojí tečka

Drží se Fialot řes

Než spadne Fialotřes

A spadl Fialotřes

V potlesku trpaslíků

V úsměvu pikolíků

Pro posměch leštiklíků

.....

Nenechte se zmást, báseň ještě nekončí, toto
bude pouze poznámka pod čarou

OTOČTE NA DRUHOU STRANU !!

To jsem vás dostal, ha!

.
Až hovínko se odlepí
pravil Fialotřes
když smrt tak pořádnou
křičel

mečel

i brečel

a jdouc po rukách
prošel čumícím davem
který od nepaměti trpí
polyperverzním konzervativním
stylem života

robota

robota

robota

ta

ta

ta

rat

.
Epilog

aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaart

Ze srdce napsáno na Oskara 1.8. v hotelu Morava
po zajímavých i před zajímavými událostmi pro
rozptýlení a dobré pobavení ,věnováno M.H.,
bohémům z B. a nakonec i pro sebe.

/děkuji za dobrou recenzi/

/jiná ani nemůže být/

/při použití dejte pozor na háčky/

/škrábou///

Tak starý jako dnes jsem ještě nebyl

Dělám vše
Nebo nedělám nic

Zemřel jsi nebo ještě žiješ
Zemřeš nebo budeš žít

Pro tebe píši hloupost
Příteli básně

Poslední verš
a je po všem

Nezdařený obraz

Svět je bláznivý
Lidi jsou hnusní
Život je zoufalý
Láska je nešťastná
Píseň je úžasná
A ty ty jsi krásná

Cesta

Kronika života
Kronika pravdy
Osudy vojáků
Produkty stupidnosti
Poklona pokroku
Úcta minulosti
Bolí mě v krku
Bojím se budoucnosti
Odejdu dnes
Příteli přítomnosti

Maturita je holka nahatá

Maturita je holka nahatá
A kdo chutnal ji
Ten se jí nonšalantně směje
V hospodě " Na Výsluní" s náma pije
Ten pivo na vlasy mu lije
Ten na papír něco kreslí
Já do strun stále padám
A na schodišti probouzím se
Sedám si a brada se mi chvěje
Že maturita je holka nahatá
Že je holka nahatá
maturita

Tupost jedním smutkem nezaženeš

Povinně nevině kovovinu po víně
Zbytky chrstnuty na dobro v hlíně
Žízeň jak bije
Po vodě po díře v plotě po životě

Jsem marod na duši i na těle
Hlava je dokořán oči jsou zavřené
Ale labutě stále uletují
Z tmavěmodré spirálky

Včera večer ti zabili kocourka
Hodně jsi plakala pro jeho hvězdičku
Včera večer ti přejeli kocourka
Nikdo nerozsvítí stříbrnou hvězdičku

/ranní autobus/

Sebevražedná

Celý život se připravujem na smrt
Život je vlastně taková zkouška
Taková příprava
Což tak zemřít bez přípravy

Logika marnosti

Říkám si, ale právě tak nadarmo

Zimní

Když je ti zima
A přece zůstáváš rozhalen
Ruce tě zebou
Ale nepouštíš mrznoucí tabatěrku
Chce se ti brečet
Myslíš nesmím nesmím
A ty jsi milá
Vždy na všechny kolem
Zaráží mě to
Snad možná
A to je ta chvíle
To je ona
Těžká

Polemika

Snad jsem byl včera ještě mladý
že jsem to neviděl očima starce
Snad a umřít tak mladý
A přitom nebyť zkušený v lásce

Na co si to celý život hraji
že nejsou schopni udělat co chtějí
A na co si to celý život hraji
že nejsou schopni udělat co chtějí

Krucifix himl laudon
Není boha kromě boha
Krucifix himl laudon
Není lásky kromě soucitu

Večer usínám
Abych zaspal život který byl
Ráno se probouzím
Abych ten nový znova žil

Ráno večer
Znova a znova
Ráno večer
Znova a znova

Večírek

Přímo ze školy
Půjdem koupit chlást
Budou nám nedávat
No at ...

V podnájmu

Je drahý
Chladný a bez vody
Všude leží opilí známí
Životem světem neuznání
Budou zpívat někteří hrát
Jiní zvracet jiní zas milovat
Hlučet budou ba i se smát
Nechodte k nám na privát

Ráno

/ Ortenovi/

Proč vlastně básně píšem
Pro jedno slovo které nenapišem

Že pane Ortene

Jen jedny slova a tolik básní
Jen jedna dívka a tolik přání

Že pane Ortene

Vyhodil lásku v ranním prostěradle
Večerní obrazy z dívčí krve
Že pane Ortene

Nebude slov na tolik básní
Nebude proč nebude ani

Das ví

Dalas mi cos mohla
Ale taky
Sis vzala cos chtěla
Ne nic jsem nezradil
I když jsem zůstal sám
Ty jsi padala naznak
A já jsem padal na tvář
Ale každý z nás
Každý z nás obou
Na jinou stranu
A přece ve mně zbyla
Jedna krásná myšlenka
Opravdovější
A upřímnější než dříve
Kam ses poděla
Das ví

Němí

Dámy a pánové
B acha na věc
Dejte pozor
Na svýho pierota
A jak to vykřik
Přitom neřek slova
Zavřel oči
A jen tam tak stál
S rukama v kapsách
A hla vou vychýlenou
K pravému rameni

x x x

Brzy vstanu
Do našedlého oparu
U paní Markéty
V bufetu na nároží
Zhltnu chlebiček
K horkému čaji
Pak budu bloudit
Okolo výkladů a trafik
Na zemi najdu
Zaprášený pětník
Přede mnou leží
Dlažební kostka
Kopnu do ní
A když se zastaví
Tak nahoře bude šestka

Ale co z toho štěstí
Když já i ty
Jsme nezničitelné nicky
Nezničitelné nicky

Myslel jsem že najdu
Tu která mě pozvedne
Ale ty mě sotva udržíš
Když jeden padá na tvář
Tak ten druhý na hubu
Neplač nebo né
Ty se směješ
Já stejně odejdu
Všude je obloha
Kulatá obloha plná hvězd
Znova kopnu do kostky
A nahoře je šest
Šest

Ale co z toho štěstí
Když já i ty
Jsme nezničitelné nicky
Nezničitelné nicky

x x x

Ten krásný mrtvý
Je mrtvý
Prolétla myšlenka
Chtěl pochopit
Smysl mrtvých věcí
Místo nich
Však poznal tisíc dalších
Já
Smutný melancholik
A taškář rozverný
Poslední romantik
A herec kterého obehrali
Zloděj ohně
A hvězdář povedený
Až jednou dojdu na dno
Bude konec

x x x

Zouváme si boty
Abychom obuli jiné
Ani trochu nám nevadí
Že jsou horší
Ne nejsme
Nejsme bosí

x x x

Vždyť všeho míra
Od té doby
Nenarostly uši
Jimž bychom
Chtěli pošeptat báseň
Co jsme o sobě složili

Nebude ti dáno
A nebude ti oddáno
Co sis zakreslila
Do své mapy
Milá
A už běž
Protože i zrnko prachu
Umí křičet

Moto II

Všechno se opět vrátilo
Jako na ruletě
Sudá-lichá
A zase sudá

Kouřili spolu
Pak někam uletěli
Na kometu
A nový rok pili

Pour feliciter
Pro štěstí

Na kometu
A nový rok pili
Na bolest
Se milovali

Pour feliciter
Pro štěstí

Osobnost

Viděl jsem boha boha krista
V telefonní budce
Měl nevinné oči
Cigaretu ve višňové špičce

Byl to jen okamžik
Byla to jen chvíle
Rychle nám unikla
A my šli vstříc jiné

Podruhé si přisedl
K našemu stolu
Pomalů se rozhlédl
A řekl mohu

Byla to osobnost
Byla to postava
Byla to skromnost
Byla to soustava

Soustava něčeho
Něčeho co září
Zrozená upřímnost
S překrásnou tváří

My plní závisti
My plní dojmů
My plní radosti
My plní obdivu

x x x

Tak jsem se ohnul
V páteři
Tak jsem se ohnul
Jak jste zapískali
Smějte se vždyť
Zpívám konicky
Kónický kužel
Vryl se mi do paměti
Kónický kužel
Znám ho již
Tři staletí

x x x

Poslal jsem je všechny do prdele
Ať táhnou
Přátele na oko
Ať táhnou ke všem čertům
A kdyby znovu přišli
Vyprovodím je svinským krokem
Já nejsem nikomu vydan na milost
a nemilost
Já nemám v žilách vodu
Jsem jaký jsem
Někdy protivný jako šinže

Co jsem řekl já

Domy
Hromady slámy
Stromy
Rychle a snadno vzplanou
Začnou hořet plamenem
Vybuchovat a zuřit
A já
Prudce a náhle
Spontánně se zamiluju
Padnu na držku
A znova se nadechnu

Život

Vydatný život žijem
Tak pět kalorií smutku
A deset deka melancholie

x x x

Koupil jsem si vrtulník
Nebo větrník
Stojí to dvě padesát
A je to se šlehačkou
Neuletím

N a Starce

Na konečné trasy "C" trolejbus divně zahvízdá. Přeběhneš přes koleje, dolů z kopce a jsi tu.

Sedám si, ale jiní lidé jsou okolo. Jiný pán rozmísťuje pivo a jiné nápoje. To nic, to nic se neděje, To jenom na věšácích kabáty se vyměnily.

Tady jsme se s undergroundem a Stuhovými verši seznámili. Tady jsme s Třešňákem a jinými zpívali. A na ten večer na schodech si taky rád vzpomenu. Na maturitní ples tvůj i můj. A na upalování čarodějnic tu noc před prvním májem. Ráno jsme šli špinaví a opilí ulicemi, vstříc manifestačním průvodům. Na umělecké besedy v oblastní galerii. Na velké plány, na krásné dámy. Na volné čtvrtky i opilé skutky. Na tebe, na toho, na tam tu.

Tak tu sedím. Co na tom, že úplně jinde. Vždyť to nic. To nic se neděje. To jenom kabáty na věšácích se vyměnily.

x x x

No tak
Šetři šetři a stejně zemřeš
S prázdnýma rukama
A kouskem čokolády
Ještě jednou
Umyj Kleopatře záda
A můžeš jít domů
Za svou věrnou ženou
Která čeká jako Penelopa
Budeš jí lichotit
Že je sladká
Jako dobře zralé ovoce
Přitom je to ženská
Jako mašina
Má velkou a neforemnou postavu

Celý život budeš potrestán tím
Že jsi se zamiloval
Do své vlastní podoby
A když sis plivnul
Tak to smrdělo málem
A všeho jsi měl
Tak jednou do huby
Tak co by za nehet vešlo

Když jsem na to přišel
Tak ve mně hrklo
Jako ve starých pendlovkách
Zůstal jsem stát
Jako pitomá ovce
Jako přešlý mrazem
Tvářil jsem se
Jako by se nic nestalo
Šel jsem
A táhnul jsem se
Jako procesí

Sen o Istanbulu o špatném konci a nezištném začátku

Proč z toho mám tak divný pocit.
Vždycky se ženu až do horoucích pekel,
abych mohl meditovat, zda to vůbec stálo
za to. Mám rád maminku i tatínka, své dva
bratry a plný pytel známých, kamarádů,
přátel.

Proč vlastně milujeme ? Ptejte se
sobce. Proč vlastně milujeme? "Vás se
ptám, daleké dálky ."

Až tam na konci všehomíra, až na kon-
ci vědění bych chtěl skončit.

Až na dně kapsy se otáčím zpátky.
Tam blízko cíle. Tolik se mi chtělo zmé-
nit začátek.

Naposledy jsem plaka l, když jsem
mačkal v ruce povolávací rozkaz. Teď ne-
pláču, i když je to k nepřekonání. Žiju
dál a všechno překonám.

Já

hořce trpící

Jan

Moto

Uvázal jsem si na krk
Pytel dlažebních kostek
A teď si z toho dělám
těžkou hlavu
Ať dělám co dělám
Leží to na mně ja ko kámen

PF 85

Těžce je člověku
Těžce je tancovat
Na milou tvářičku
Mile se usmívat

Pijeme
Pro ten pocit pít
Žijeme
Máme strach zemřít

Křikneme
Ať nás nezaskočí osud
Cinkneme
A buď jak buď

Fana Krevníková

x x x

Trn v prstu
pár kapek krve

Trápení
několik slzí

Chyba v součtu
tak jako prve

Zklamání
trochu mě mrzí

kousek světla
vkrádá se tiše

Zhasne lampa
když bouchneš pěstí

Slova pletla
tak básně píše

Ptáš se "kampak ?"
hledat štěstí

První kapitola

První kapitola
První kapitola
První kapitola
První kapitola
První kapitola
První kapitola
První kapitola
První kapitola
První kapitola
První kapitola

"Vše, co je v životě, je v životě"

x x x

Rozbiju sklenici
Průvan sfoukne svíčku
Opatrně našlapuju
Ustrašeně se rozhlížím
a vím, že šlapu po snech

x x x

Všechno se ti hroutí ?
T eď ti zbývá jenom se jít klouzat
T a k běž ! A nadereš si nos
Co jiného tě asi může čekat ?
Nic si z toho nedělej

Taškář povedený

Nebrečí, nejásá
stojí a kouká
bez strachu ze smrti
s vírou ve svou hvězdu
zvláštní básník života

/ ze sbírky "Hloupé, co?" /

Krescencie Těžkoživová

Lásko

Tak pojď už! No tak, lásko!
Zas jednou u mě máš připravenou
tu otřískanou židli.
Tak už si sedni a věnuj mi svou
vzácnou chvílku.
Ať už to máme, holka, z krku.

Lásko...slyšíš...lásko...!
/Tak ráda se vždycky necháš prosit./

Ty střapatá tulačko, ty nevěrnice
věrných !
Zas cáráš někde v parcích a šlapeš
milencům po dlaních,
/jež předtím tak ráda líbala jsi
v zápalu své vášně/
Tady políbíš...Tady pošlapeš..
Velkorysá ve své podstatě stále se
rozdáváš,
abys zpátky měla zas co brát.
Ach bože, Lásko..

Pořád ještě sebou vláčíš to své
věčně umouněné zrcadlo?!

/Co střepina, to sedm roků žalu, děvče.

N ikdy jsi nedala dost na pověry./

A stejně víš, že vždycky odpoví ti:

"Ty, moje paní..."

Tak pojď ty mrško přes člověčí city
a vyslechni si tyhle moje žvásty,
když nechalas mě zase jednou v bryndě.

/ostatně jako vždycky/.

Teď netvař se mně, prosím tebe provinile.

/Vždyť vím, že tyhle svoje tváře
svlékáš snadněji, než hadi staré kůže./
Kampak se poděla tvá snaha o fair play,
když zastavila jsi mě uprostřed louže
a přikázala s: " cekej, teď přinesu ti
suché boty..!"

a zatím jsi šla cárat někde po promenádě.
Jo, moje milá, mě nechala jsi v louži!

/ A já pak z toho měla silné na-

chlazení Toho na levé straně hrudi/

Och, ty pouliční děvko!

Svou prodejnost máš stejně dávno vrytou
v čele,

tak netvař se hned uraženě,
když poodhrnu ti trochu vlasy.

Ty už se zvedáš?! Že opouštíš mě?

Proč zrovna teď..?!

Já chtěla jsem ti ještě tolik...

...hmm..tak přijď zas brzy,

Lásko, prosím....

Vždyť víš, že miluji tě./

Nesmysly

-že bys rád zachytil nesmysly mých
výmyslů?

...žvandaví kohoutci v divokém
křepčení,
slepičky Čipčorky v bludišti
hlinění,
žížsly Žužvolky v slintavém
ploužení,
Slepota, Prázdnota,
Třix zrádné úsměvy,
Závody v klanění,
Záchvěvy smíření,
Spletence do věnce,
Výmysly.
Nesmysly...

Tak přece pochop, že i mně proklouzá-
vají mezi prsty! -

Po.....é den

-Jednou takhle po ránu:

Plc.../ to po čele mně stéká a žel,
není to jen kapka/,
a v tu ránu začal můj veliké
Posrané den.

To na schodek jsem šlápla trochu
šejdrem /joj!/. a tímto sebedávě-
ru si zakřivila pak dokona le a
to hned zrána./Sakra/.

Pak chmury zalátily mé chabé opti,
a že v tom prsty měl ten dacan
menstruační syndrom,tak na to krk
dám,pánové a dámy!

A dál už to šlo ráz na ráz.

-Aj,dobré ráno,paní H./proč právě vás a
takhle po ránu já musím dnes!/
... a že vám zase vlhne strop?

A zrovna pod mojí koupelnou?Ham..
..tak radši naschle,paní C.

A hele: Inkaso! Inkaso!

Tož dneska do pětníku,pane vrchní.
/šak vite,časy sō zlé a zadarmo
vám nikdo nic nedá/.

Tak,teďkaj si kōpim saláma a ro-
hlici! No,jo,pane B.,zitra беру,
tož vrátím.

/Rohlici gumáci,co máte
naž práci?/

Hovno!

/ Enem si děláte prčo ze sluš-
nejch lidí!/
.

-A hop, dva, tři,...a raz, dva, tři...a ...
...a hele, Dopis! Psaní! Psaníčko!

Tak jo, milý M./sbohem a šáteček/
A nemysli si, že bulím pro tebe, ty
šášku jede n zadržené! Byť to tedy
zase lítají ty zas...moške! /být mili-
onář-tisíce mucholapek...a deset kape-
níků...a zadržela bych pošťáky.../
A ono zatím cvrnk do korunky!
Tyhle ty láskové nektary sů leda ta k
ne prujem.

A na prujem živočišné uhlé.

A na uhlé, na to já se..

A tož tak furt do kola.....

-Ale dobrý, pa ne M./jednou si pořídím na
ty švoje nenechavé ruce cirkulárku a
strčím si ju pod suknu! Dědku jedna
zkažená... /

-Že se jenom mračím na svět, pane K.?

I kdež, to se vám jenom...

...no vidíte, a do toho všeho
teď eště začlo pršet !

Co říkáte? Že deštník?

Jo, milej zlatej, mám, ale doma ve skříní!

A teď ještě ke všemu, jsem...do čehosi...
kruciš...šlápla...ale FUJ !

Proč zrovna do hovna!?!
!

Rozkošnice

Líznutá vlastní pošetilství
nořím se opět do těchto svých
Rozkošnic

A k pití postačí nám
třeba jen číše nenarozených
lístků

Pro dnešek tedy pijme víno značky:
Ztřeštěné jaro!
/Zima byla vleklá/

Nálady Rozkošnice

tak se jmenují ty praštěné holky
které nedají chvílku pokoj
a neustále mě nutí
svíjet se s nimi v šíleném rytmu
/ když ne to alespoň podupávat
Do taktu-Bez taktu
to v opuštění
i Taktně
třeba v davu /

Tak to tedy spolu rozparádíme
prokleté bosorky
a pěkně
od podlahy !

Já děkuji vám za tyhle orgasmy
po kterých nezůstává potřásněné
prostěradlo
a pachuť v ústech
To se vám jen hromadí
Kdesi Uvnitř Così úžasného
co když už hrozí apokalypsou

vzápětí exploduje
v osvobozující a nezbytné

...ACH JO...

A právě Tohle je ta nejlepší náplast.
na smutkové šrámy

Vy moje Rozkošnice!

Tak zase někdy brzy...

Komáří blues

Seškrabuju ze stěny komáří mrtvolky.
Pískám si do rytmu.Osudová.Pohoda.
Jen ho mít,tak nahodím si černý frak.
Komáří hřbitůvek.Pochovat.Uschovat.

Zas sviští u ucha komáří proletář.
Jde se bít za žrádlo.Za žvanec.
Hrdina.

Dosvištěl...
Mrtvolka.Hřbitůvek.Hrdina.

Seškrabuju ze stěny komáří
mrtvolku.
Pískám si do rytmu.
/ zase jeden do omáčky/

and labels

i o kálení se dá

000000

no type merely identical but

že vnitřnosti dál neunesou

nutí mě vykonat

cosi vsutku lidského

10/1/50

se něco nenávratně ztrácí...

/i když orgasmus zadostiučinění

dostavil se svými stahy

v pravý okamžik/

-V muzeích času... nikdy nepůjde A

neodbyl reflektorů na středech pokojů

100-443887-100

/je však radno mít po ruce

[illegible]

Všední rána

mesač a květen

Někdo ti přetrhl sen před samým
závěrem

Zrovna když jsi moh mít všechno
nadosah

Teď nevíš zda jsi zvítězil či prohrál
Proč tedy tenhle krutý zásah?

Tak už si probouha zvykní
na tyhle sprchy všedních dní
Zvoní ti v hlavě? Zaklapneš budík
Zaženeš krásno nočních snů

Vůz na zbytky věcerejšího žití
ja k plačka nad hroby opláče každou
popelnici

a jeho nářkům udá rytmus klapot kroků
jež prostřelil ticho mezi domy jak růži
na střelnici

A ra nní blues teď sílí zpěvem ptáků
Mít jejich vůli tak narostou ti křídla
Zatím však slepě tápeš k toaletě
vyplivneš zívání a hledáš zbytky mýdla...

A rytmus zatím strhl a živě roztancoval
nečny reflektorů po stěnách pokoje
Tak fořem zabal fídlátka a partituru
A nezapomeň na totožnost Čaj zvládneš
ve stoje

Tak vplétáš se do davu Šípkových
Růženek

Tváří se povadle stejně jak ty
Za dvacet minut měl bys být na bráně
Odpíchat do taktu pracovní takty

Jenomže nestíháš zřejmě ses opozdil
Vypad jsi z rytmu tak zrychli své kroky
Honiš tři zmeškané zaspáné minuty
a nevíš ani jak v životě marníš roky
No tak se zastav prosím tě člověče
Zastav a řekni! Cítím-Tak žiji!
Potom se posa lu zhluboka nadechni
Pust uzdu lásce touze a fantezii

Teď můžeš jít Tak jdi Zas pospíchej
až příště zjistíš že máš všeho dosti
no tak se pořádně zhluboka nadechni
Chvilku se zapomeň.Mysli na hlouposti:
Například že ses stal šálkem své lásky
tím co má pod linkou vybledlou kytku
Po ránu je láska žíznivá nejvíce
Lačně a dychtivě tě slíbá beze zbytku

Fantazie

Zjevila jsi se v ranním třpytu
Já vysnil si tě za úsvitu
Nabídla jsi mi z číše vína
já vypil hodně ty jsi vinna

Navlékla jsi mně prsten z trávy
do zásnub nám pak nymfy hrály
A v tento náš svatební den
dalas mně dar dalas mně SEN

Pak svedla nás svatební cesta
do říše snů Do toho města
kde hýřili jsme zpiti štěstím
v hotelu Sen tam na náměstí

A tančili jsme v pestrém davu
ty naboso já v černém hávu
opiti svými Výmysly
Pošetilostí
Nesmysly

V zápalu toho vymýšlení
nalhali jsme si Lásku Chtění
nalhali jsme si Touhu Víru
a vtom já začal ztrácet sílu

Tys máš pak zmizela kdesi v šeru
a s tebou všechno na mou věru
Jedno však ve mně stále žije
že říkal jsem ti FANTAZIE ...

Sterožitnosti

Za oknem kapky jako slzy věčných žalů.
Povadlá krása krajky maluje ti náladu
smrákání.

Kadeř šedin svezla se ti z čela,
když sklonila ses nad zaprášenou
skříňkou času.

A tak tu sedíš se svým vzpomínáním,
Stará ženo.

Zažloutlá fotka vyhladí ti čelo
/ a vrásky pošle pro tuto chvíli k čertu/.
To děvčátko z ní ti kradе slova ze rtů,
a tak jen mlčíš, ztracená ve svém ženství,
Stará.

Teď z památníku tvých dávných kdysi,
vypadne na zem seschlý kvítek.
Pomněnka z dávná dětských snů a přání,
a cídídlo na ně čpí ti tak trochu po
podzimních deštích,
avšak pod tenkou vrstvou zapomenutí
nacházíš znovu jejich křehkou krásu.
A jako kdysi, zas pochováváš mrtvé
ptáčky pod mohutnou lípu,
a jasmínové slzy provoní ti tuhle
smutnou chvíli. Ty.

Pak vyhoupneš se do koruny stromu,
rty vtiskneš do kůry mu svoje tužby.
A z větve touhy na větev skutku,
ale ouha, teď uklouzla ti noha a ty jsi
zase zpátky
na pevnině stáří, ženo.

Tak shrneš křehkost dopisových zvěstí
do růžové stuh,
a ke starožitnostem připočteš i sebe.
Pergamenové těšení a porcelánové smutky
políbí ti dlaně.
Pak zamkneš skříňku klíčkem věků
a slzou zapečetíš v ní svoje mládí...

Ach bože,
stará ženo.....

Našeptávač

Sám jako stín tichý stín plíživý stín
Jak ostn na růži-jen zajet pod kůži
 ublížit pokořit bít

Jen pro svou potěchu
hledajíc útěchu v bolesti v hořkosti
v slzách

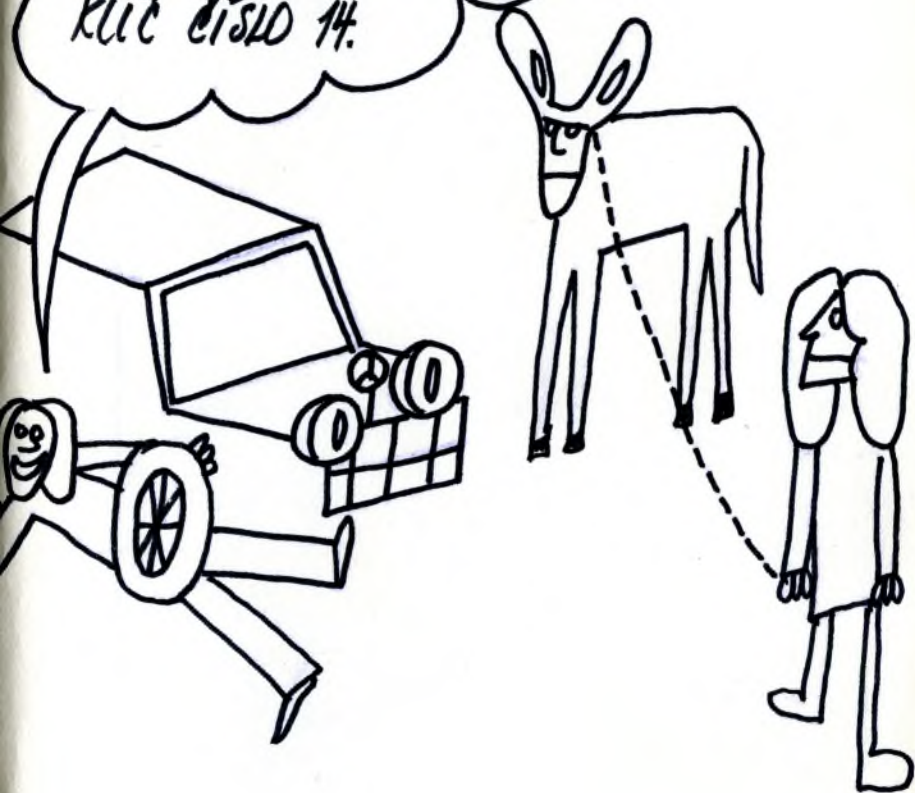
Samota bezedná studená šílená
halí ho do sebe svírá a sžírá
Co dostal od světa Co dal a Co čeká ?
Jen tichá odpověď nezvoní neleká

N a cestu dalekou hábit si obléká
korunu ostnatou-nekřičí jen heká
Na cestu do sebe jež končí v Niternu
v hlubinách pustinách Žalu a Strachu
Vede snad do nebe snad v náruč Satana ?
Brání se rukama **NEDÁT SE! NEDÁT !**

Tu náhle procítá z myšlenek ze snění
ze svého umění rozjímat o sobě
Osvěžen úvahou vrací se s námahou
do víru života vrací se k tobě

A ty jdeš ulicí
 tou noční pustinou
 Samotou tichnoucí
 Líbá tě na líci Máš oči dokořán
 Nevidíš a Neslyšíš
 Ty ale nejsi sám
 JE S TEBOU ON !

ALE NĚ, BOHUŠU,
JÁ JEN NECHTELŮSKA,
ALE NĀSTRČKOVŮ
KLÍČ ČÍSLO 14.

L.G.

Křídlení

Toulám se městem
a drobky lhostejnosti a nostalgie
hážu holubům.
Život je krásný jako šíje koně
dokud tě neshodí
... a paní v šátku zametá vzpomínky...
Přišlo mi najednou líto
všeho ztraceného a promarněného.
Už i stromy /si/ šeptaly
zůstaneme spolu a zvláštěně samy.
Hnala jsem se k nim
/ a neviděla přes smutek a stýskání/
moc jsem chtěla obejmout ten nejtlustší
jenže mi chyběl ještě jeden pár ^{kmen} dlaní.
A JAKO BY PADALA HVĚZDA A MINULA MOU
DLAŇ

Na dvakrát

Město se vdává
stále se krášlí jako kdyby těch krajek
nestačilo
/ ta krajkářka jinovatka jako by mu
dýchla do vlasů/.

... Kamelot tiše mlčí
a vzpomínky se po mostě prohání.
Přichází na dvakrát když vzduch voní
hvězdami
a potkávají tváře s jizvami po
neštovicích.

Daruj mi píseň písničkáři
ať na tvé tváři úsměv zní.

Na první útěky
na první prozrazení
a na druhou lásku se nezapomíná.

Neplašte vzpomínky nemusely by už
přijít.

Zrcadlení

Klopýtám

a podvědomě podtrhávám slůvka
která k sobě už nepatří.

Potkávám noci schoulené v šerosvitu

a /taky/ chvíle

kdy čekám s otevřenou náručí na prázdnotu.

Stíny úzkosti jdou po paměti

opožděné kroky

a šepot tápající tmou.

Své zítřky rozměňuji na drobné

a jen tak rozhazuji po ulici.

Návraty odcházejí mizí v nedohlednu

a opilý pán své řeče něco vyčítá.

Postrádám tvou dlan

a s přicházejícím svítáním

se jen těžko vyrovnám.

Kdybys mi chytil hvězdářským prutem

šťěstí

byla bych šťastná /?/

Nechal bys kvůli mně umřít hvězdu.

A mráz mi /zatím/ přes noc vyznal lásku.

Nebo myslíte že kytky se dávají jen tak?

/mám jich plné okno/

x x x

Kdo z nás dvou lásce více ublížil
když utichla v dlaních.

Slunce začalo krvavě hřát

a mráz mi běhal po zádech.

A pak nepřišlo už nic

" jen" ticho viselo v pavučinách.

x x x

MOTO : Když je mi smutno básním
když se mi stýská ráda se
toulám
a přemýšlím o verších
které se v dálce jeví
pouze jako obrysy básní

Šla jsem dál osamělost v patách
a vrásčité vzpomínky
jako oprýskané tváře soch mi vycházely
vstříc.
Bolely i slzy které tolikrát poznaly
slunce.
Nacházela jsem slova která nikdo nedával
dohromady
a která jsi nikdy neuznával
spad byla sobecká.
MŮJ DEŠŤ JE MODRÝ
jako pomněnky připomínající loučení.
Je zvláštní tě poslouchat když mlčíš
znáš všechna má tajemství.

Shulin
Kuytlen?
Kot
Pawade
Pulchow
Kulhar
+ Lapt
Sone
Pua
Hidra

